PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

Scînteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

ANUL XXIII Nr. 2970 | Miercuri 12 mai 1954 | 4 PAGINI — 20 BANI

In interiorul ziarului:

Ing. B. Almăşan — Să sporim productivitatea muncii în industria cărbunelui! (pag. 2-a).

Acad. prof. G. Oprescu — Expoziţia de grafică italiană (pag. 2-a).

Ing. agr. V. Nicolae — Prăşitul la timp asigură obţinerea de recolte bogate (pag. 2-a).

Prin staţiunile de odihnă (pag. 2-a).

Declaraţia lui Fam Van Dong, şeful delegaţiei Republicii Democrate Vietnam, la şedinţa din 10 mai a Conferinţei de la Geneva a miniştrilor Afacerilor Externe (pag. 3-4).

30 de ani de la deschiderea Muzeului Revoluţiei al U.R.S.S. (pag. 4-a).

Şedinţa din 11 mai a Conferinţei de la Geneva (pag. 4-a).

Comunicatul înaltului comandament militar al R. D. Vietnam cu privire la victoria de la Dien Bien Fu (pag. 4-a).

In Adunarea Naţională Franceză (pag. 4-a).

Comunicatul Ministerului Afacerilor Externe al R. D. Germane (pag. 4-a).

Campionatul mondial de şah (pag. 4-a).

Să organizăm şi să gospodărim cu grijă şantierele de construcţii!

Pe întreg cuprinsul patriei noastre, oamenii muncii, sub conducerea partidului, înfăptuiesc un vast program de construcţii. An de an sînt puse în funcţiune noi fabrici, se lărgeşte capacitatea de producţie a întreprinderilor existente; în unităţile socialiste ale agriculturii se amenajează noi construcţii menite să asigure un avînt continuu al acestui important sector al economiei naţionale. Pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc se construiesc cartiere şi blocuri muncitoreşti totalizînd mii de apartamente, se înalţă numeroase construcţii cu caracter social-cultural: şcoli, cluburi, maternităţi, spitale etc.

Bugetul de Stat al R.P.R. pe anul 1954 prevede o creştere considerabilă a investiţiilor destinate construcţiilor, în special în agricultură, industria alimentară şi uşoară, în vederea aducerii la îndeplinire a măsurilor trasate de Hotărîrea plenarei C.C. al P.M.R. din august 1953, în scopul creşterii nivelului de viaţă şi cultură al celor ce muncesc.

Realizarea planului de investiţii din acest an pune cu deosebită putere problema bunei organizări a muncii în organizaţiile economice de construcţii. In faţa organizaţiilor de construcţii stă sarcina de mare răspundere de a executa lucrările de construcţii în termen, de bună calitate şi la un preţ de cost din ce în ce mai redus.

In timpul din urmă, pe unele şantiere de construcţii — unde organizaţiile de partid s-au străduit să antreneze întregul colectiv în lupta pentru mai buna organizare a muncii, iar comitetele de întreprindere au organizat bine întrecerea socialistă — s-au obţinut rezultate pozitive. Astfel, colectivul trustului 9-construcţii a executat lucrări de bună calitate în hala nou construită a uzinei „Carbochim"-Cluj; de asemenea colectivul trustului 3-construcţii, datorită bunei organizări a muncii pe şantier, a folosirii cu chibzuială a mijloacelor mecanizate şi a materialelor, a reuşit să reducă preţul de cost cu 1,63% sub sarcina planificată.

Cu toate acestea, trebuie spus că sînt încă numeroase şantiere unde organizarea muncii este considerată ca o problemă secundară şi de aceea nu se desfăşoară o muncă susţinută în vederea executării ritmice a sarcinilor de plan, pentru îmbunătăţirea calităţii construcţiilor şi reducerea preţului de cost. Conducerile unor trusturi şi întreprinderi de construcţii încă n-au înţeles pe deplin cît de însemnate sînt sarcinile ce le revin, n-au luat din timp măsurile necesare în vederea mai bunei organizări a muncii şi a folosirii din plin a utilajului. Aşa, de pildă, pe şantierul „Zorile"-Jilava, al întreprinderii 201-construcţii, datorită lipsei de preocupare a conducerii întreprinderii, forţa de muncă nu este judicios folosită, ceea ce se răsfrînge în mod negativ asupra productivităţii muncii; pe acest şantier se face o nepermisă risipă de materiale, irosindu-se astfel sume însemnate.

Risipa de materiale care se face puternic simţită pe unele şantiere de construcţii scumpeşte preţul de cost al lucrărilor, dăunează intereselor statului democrat-popular şi fiecărui om al muncii în parte. Intr-o serie de întreprinderi — cum ar fi, de pildă, întreprinderile 101 şi 201-construcţii din cadrul trustului 1-construcţii — din cauza marilor deficienţe în gospodărirea şi organizarea şantierelor, consumul de materiale este cu mult depăşit. Unele organizaţii de construcţii nu acordă întreaga atenţie îmbunătăţirii calităţii lucrărilor pe care le execută; de aceea sînt nevoite să refacă anumite lucrări prost executate, irosind astfel materiale, forţă de muncă, timp preţios. La staţia de egrenat bumbac de la Ciulniţa, de pildă, unele lucrări executate de trustul 1-construcţii au fost de calitate atît de proastă încît necesită investiţii noi.

Trebuie combătută şi lichidată practica profund dăunătoare, lipsită de răspundere a conducerilor unor organizaţii de construcţii care deschid simultan numeroase şantiere şi încep un mare volum de lucrări, fără a se îngriji de terminarea treptată a construcţiilor pe care le execută, pentru a le putea da în folosinţă în termen scurt. Intr-o măsură mai accentuată a existat o asemenea practică la unele întreprinderi regionale de construcţii de sub îndrumarea comitetelor executive ale sfaturilor populare şi a Ministerului Gospodăriei Comunale şi Industriei Locale. I.R.C.L. regiunea Stalin, de pildă, a început anul trecut lucrări de construcţii pe aproape două mii de şantiere, dar n-a terminat decît un număr neînsemnat de lucrări.

In multe întreprinderi de construcţii au existat importante stocuri de materiale care, în loc să fie folosite productiv, au stat imobilizate în depozite sau risipite pe şantiere. Numai la întreprinderile Ministerului Construcţiilor şi Industriei Materialelor de Construcţii stocurile peste nevoi la 31 decembrie 1953 au fost de peste 120 milioane lei.

Organizaţiile de construcţii întîmpină adesea mari greutăţi din partea institutelor de proiectări. Acestea, în afară de faptul că prezintă uneori proiectele cu mari întîrzieri, fac şi reveniri repetate asupra unor proiecte. Sînt destul de dese cazurile cînd institutele de proiectări întocmesc proiecte pentru locuinţe care nu corespund cerinţelor şi aşteptărilor oamenilor muncii. La Hunedoara, de pildă, unele apartamente au uşile înguste, cămările de alimente sînt lipsite de aerisire. Alteori aceste proiecte nu se bazează pe soluţiile cele mai economice, duc la risipă inutilă de materiale, sînt un factor de scumpire a preţului de cost al construcţiilor. O mare răspundere pentru lipsurile existente în activitatea de proiectare o poartă Comitetul de Stat pentru Arhitectură şi Construcţii.

La rîndul său, conducerea ministerului şi direcţiile generale n-au efectuat un control sistematic şi permanent asupra muncii pe unele şantiere, n-au luat măsuri operative şi n-au îndrumat continuu activitatea trusturilor de construcţii.

Multe organizaţii de partid au desfăşurat o slabă muncă politică de masă pe şantierele de construcţii. Ele n-au folosit dreptul de control asupra activităţii economice a întreprinderilor, nu s-au preocupat de probleme vitale în bunul mers al muncii pe şantiere cum sînt, de pildă, folosirea mecanizării, realizarea unui regim complex de economii, îmbunătăţirea calităţii construcţiilor, reducerea sistematică a preţului de cost al construcţiilor etc.

Volumul important de construcţii din acest an impune lichidarea lipsurilor existente la întreprinderile de construcţii. Sînt întrunite toate condiţiile ca în acest an, munca constructorilor să se desfăşoare la un nivel mai înalt.

Conducerile trusturilor şi întreprinderilor de construcţii au datoria să organizeze temeinic munca pe şantiere, să ia asemenea măsuri tehnico-organizatorice care să asigure folosirea mai deplină a maşinilor şi utilajelor şi a timpului de lucru. Pe toate şantierele o mare atenţie trebuie acordată organizării de brigăzi complexe şi brigăzi de specialitate, forme mai înalte de organizare a muncii şi de sporire a productivităţii muncii. Este necesar să se acorde o grijă deosebită protecţiei muncii pe şantiere, îmbunătăţirii necontenite a condiţiilor de muncă şi de viaţă ale muncitorilor şi tehnicienilor constructori.

O deosebită atenţie trebuie acordată manipulării şi depozitării materialelor în vederea reducerii pierderilor, problemelor gospodăreşti şi financiare ale şantierelor de construcţii. A sosit timpul să se pună pentru totdeauna capăt tendinţelor manifestate de unii conducători de şantiere, de a „agonisi" materiale peste nevoile curente ale producţiei, de a-şi asigura stocuri peste nevoile producţiei — sustrăgînd pe de o parte din circuitul economic, însemnate cantităţi de materiale necesare altor şantiere şi creîndu-şi, pe de altă parte, lor însile serioase dificultăţi financiare.

Unităţile Băncii de Investiţii au datoria să exercite un control mai riguros la acordarea creditelor, să contribuie în mod activ la justa folosire a fondului de salarii şi la reducerea cheltuielilor de regie pe şantierele de construcţii, asigurînd astfel cheltuirea cu maximum de eficacitate a importantelor sume de bani pe care statul democrat-popular le alocă pentru dezvoltarea producţiei şi ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Organelor sindicale din cadrul trusturilor şi întreprinderilor de construcţii, îndrumate îndeaproape de comitetul central al sindicatului muncitorilor din construcţii şi industria materialelor de construcţii, le revin sarcini de mare răspundere. Ele au datoria să organizeze temeinic întrecerea socialistă pe şantiere, să lupte pentru extinderea sistematică a metodelor înaintate de muncă şi folosirea mai raţională a utilajului în vederea obţinerii unei înalte productivităţi a muncii. Este o sarcină imperioasă a organelor sindicale de a antrena constructorii în întrecerea socialistă pentru un regim strict de economii, pentru a realiza construcţii la un preţ de cost tot mai scăzut. In întrecerea socialistă, îmbunătăţirea calităţii lucrărilor de construcţii trebuie să constituie o preocupare de căpetenie a fiecărui constructor în parte.

Sub directa îndrumare a comitetelor regionale şi raionale de partid, organizaţiile de partid din întreprinderile de construcţii au datoria să desfăşoare o intensă muncă politică în rîndurile constructorilor, arătîndu-le importanţa covîrşitoare a îndeplinirii sarcinilor de mare răspundere ce le stau în faţă, pentru dezvoltarea economiei naţionale, pentru ridicarea nivelului de trai, material şi cultural, al celor ce muncesc.

Muncitori, ingineri, tehnicieni şi proiectanţi constructori! Contribuiţi cu toată puterea voastră de muncă la buna organizare şi gospodărire a şantierelor, la realizarea în termen a lucrărilor încredinţate, susţinînd astfel efortul deosebit pe care statul nostru democrat-popular îl face pentru dezvoltarea economiei naţionale, pentru continua îmbunătăţire a nivelului de trai, material şi cultural, al celor ce muncesc.

O secţie nouă de produse metalice de larg consum

Acum cîtva timp, conducerea fabricii de rulmenţi din Moldova a analizat posibilitatea înfiinţării unei secţii în care să se producă bunuri metalice de larg consum. Muncitorii din fabrică au primit cu însufleţire această iniţiativă. Mulţi dintre ei, înţelegînd importanţa sporirii producţiei bunurilor metalice de larg consum în acţiunea de ridicare a nivelului de trai al oamenilor muncii de la oraşe şi sate, au cerut să lucreze în secţia nou înfiinţată.

In prezent colectivul secţiei munceşte cu avînt pentru a realiza cît mai multe sortimente de bunuri metalice de uz general. S-au produs primele cantităţi de brice de bărbierit, bricege de buzunar, cuţite de bucătărie, cuţite de masă etc. De asemenea, se produc obiecte pentru uzul ţăranilor muncitori, ca, de pildă, nicovale şi ciocane pentru coase, ciocane pentru fierari şi altele. Toate aceste produse sînt confecţionate din deşeurile ce rămîn de la fabricarea rulmenţilor.

In vederea ridicării necontenite a productivităţii muncii s-a trecut la confecţionarea unor matriţe, cu ajutorul cărora se vor reduce simţitor operaţiile de lucru la fabricarea obiectelor metalice de larg consum. Pînă acum s-au confecţionat matriţe pentru ştanţarea lamelor de cuţite şi pentru lucratul nicovalelor şi al ciocanelor.

In curînd în secţia de produse metalice de larg consum se vor mai produce lacăte tip Yale şi ştergătoare de picioare.

Pe întinsul patriei noastre

Institutul de Igienă al R. P. R.

Pe acoperişul cîtorva case din jurul fabricii de ciment „Titanul" din Bucureşti sînt instalate, pe suporturi de lemn, nişte vase cilindrice. Puţini sînt cei care cunosc menirea acestor vase ciudate, ce par a fi simple elemente ornamentale. In realitate, vasele acestea, pe care se depune praful din aer, servesc la studierea pulberilor vătămătoare. In laboratoarele Institutului de Igienă al R.P.R. se întreprind cercetări pentru stabilirea măsurilor ce trebuie luate în vederea combaterii efectelor dăunătoare ale pulberilor.

Aceasta este doar una din laturile activităţii profilactice a Institutului. Spre deosebire de trecut, cînd institutul se ocupa mai mult cu statisticile îmbolnăvirilor, neglijînd cu totul acţiunea de prevenire a bolilor, astăzi el a devenit un for cu adevărat ştiinţific care, bazîndu-şi activitatea pe învăţătura pavloviană, studiază toţi factorii ce pot influenţa asupra sănătăţii populaţiei, în vederea preîntîmpinării bolilor. In cadrul acestui institut funcţionează trei secţii: de igienă generală şi comunală, de igienă alimentară şi de igienă şcolară.

Secţia de igienă generală şi comunală studiază probleme privind aprovizionarea cu apă a centrelor populate, a întreprinderilor etc., salubritatea acestor centre şi unităţi industriale, starea de puritate a aerului etc. In prezent, un grup de medici igienişti, chimişti, microbiologi şi ingineri sanitari studiază în cartierele Bucureştiului aşezate în preajma fabricilor şi a gărilor, nocivitatea prafului şi a diferitelor gaze în vederea înlăturării efectelor dăunătoare ale acestora.

Cea de a doua secţie a Institutului se ocupă cu igiena alimentelor şi cu condiţiile de producere a acestora, precum şi cu valoarea lor nutritivă. Secţia de igienă şcolară studiază mediul de viaţă al copiilor. Anul trecut, de exemplu, colectivul acestei secţii s-a ocupat cu studiul temperaturii şi cu aero-microflora (microbii ce se găsesc în aer) din şcoli, creşe, cămine.

Institutul de Igienă al R.P.R. constituie totodată o bază de învăţămînt pentru perfecţionarea şi specializarea medicilor igienişti.

Acest institut are 4 filiale: în oraşele Cluj, Iaşi, Timişoara şi Tg. Mureş.

In locuinţe proprii

Numeroşi oameni ai muncii din centrele muncitoreşti ale regiunii Stalin şi-au construit în ultimul timp locuinţe individuale cu bani împrumutaţi de la stat. Printre aceştia se numără şi muncitori ai fabricii de celuloză şi hîrtie „N. Bălcescu" din Zărneşti.

Numai în cursul anului trecut 26 frunteşi în producţie de la această fabrică şi-au construit locuinţe individuale pe terenurile atribuite lor de către sfatul popular al oraşului. Alţi 12 muncitori îşi construiesc acum locuinţe noi.

Locuinţele se compun fiecare din două camere, bucătărie, cămară, antreu şi verandă. Sudoriţa Elena Cocîrcă are acum pentru prima dată în viaţa ei o casă proprie, în care locuieşte împreună cu mama ei, muncitoare la aceeaşi fabrică.

Bio Ştefan, Duşescu Ion şi alţi muncitori se bucură de noile lor locuinţe construite cu ajutorul primit din partea statului.

Toate forţele pentru terminarea însămînţărilor!

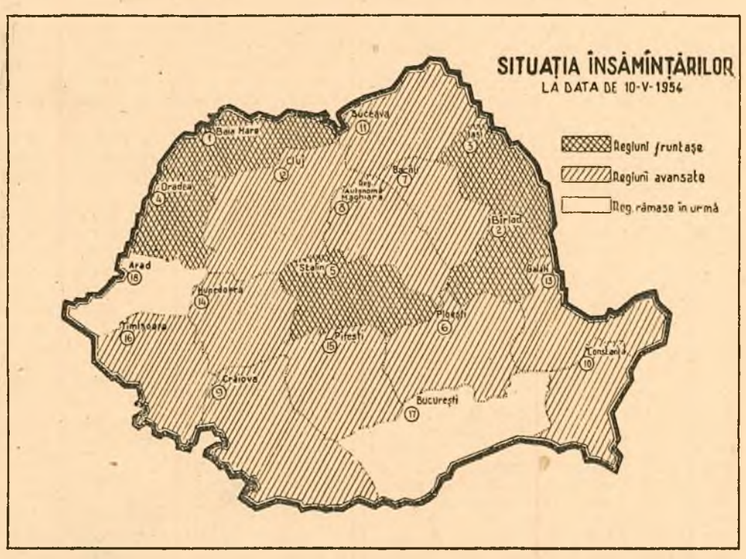

In cîteva zile campania însămînţărilor de primăvară trebuie să se termine.

Oamenii muncii de pe ogoare, răspunzînd chemării partidului şi guvernului, au muncit cu avînt crescînd pentru terminarea însămînţărilor. Suprafaţa însămînţată pînă la data de 10 mai a.c. reprezintă 86 la sută din planul însămînţărilor de primăvară. Timpul întîrziat reclamă însă un efort şi mai mare pentru grabnica terminare a însămînţărilor.

Folosind din plin fiecare oră bună de muncă, ţăranii muncitori din regiunea Baia Mare au reuşit să însămînţeze peste 95 la sută din suprafaţa prevăzută, regiunea fiind — în prezent — prima pe ţară.

Progrese simţitoare s-au înregistrat, în ultimele zile, în regiunile Bucureşti şi Bacău care au folosit mai bine capacitatea zilnică de lucru şi, în special, în regiunile Piteşti şi Galaţi, care au depăşit viteza zilnică de lucru planificată.

Ritmul lent în care s-au efectuat însămînţările în ultimele zile în regiunile Stalin, Oradea, Iaşi, Timişoara, Regiunea Autonomă Maghiară, Hunedoara, Ploeşti şi Craiova, fiind mult sub posibilităţile reale, nu poate fi justificat numai prin condiţiile nefavorabile de lucru ce au existat în unele raioane.

In toate regiunile şi în special în regiunile rămase în urmă, sfaturile populare şi tehnicienii agricoli trebuie să dea toată atenţia, în primul rînd raioanelor şi comunelor rămase în urmă şi să le acorde tot sprijinul pentru lichidarea neîntîrziată a lipsurilor şi terminarea grabnică a însămînţărilor, inclusiv reînsămînţarea suprafeţelor culturilor compromise în iarnă.

Datorită ploilor care au căzut în ultimul timp în cea mai mare parte a ţării şi zilelor călduroase care le-au urmat s-au creat condiţii favorabile pentru dezvoltarea rapidă şi masivă a buruienilor pe ogoare.

Pentru a preveni pagubele mari pe care buruienile le provoacă culturilor este necesar ca sfaturile populare şi tehnicienii agricoli să dea toată atenţia stîrpirii buruienilor şi să ia măsuri operative de executare a plivitului ori de cîte ori buruienile apar prin culturi.

Ţărani muncitori! Grăbiţi terminarea însămînţărilor de primăvară, pliviţi buruienile din culturi şi îngrijiţi culturile voastre cît mai bine şi la timp, pentru a obţine recolte bogate!

Noi întovărăşiri în raionul Drăgăşani

Datorită muncii politice desfăşurate de organizaţiile de partid şi popularizării realizărilor obţinute de întovărăşirile agricole şi de gospodăriile colective, tot mai mulţi ţărani săraci şi mijlocaşi din numeroase comune din raionul Drăgăşani se unesc pentru a-şi munci pămîntul în comun.

Numai în comuna Urluiasca au luat fiinţă în luna aprilie două întovărăşiri. La 4 aprilie a.c. a fost inaugurată în Urluiasca întovărăşirea agricolă „Secera şi Ciocanul", care numără 42 de familii avînd 30 ha. pămînt. Ţăranii muncitori Adrian Dumitru, Alexandru Ban, Zoe Vasile, Ion Stroe, Dumitru Măcău, Hristea Bod şi alţii au adus o contribuţie însemnată la înfiinţarea întovărăşirii.

După o săptămînă, 15 familii de ţărani muncitori din satul Ibăneşti, cu 14 ha. pămînt, urmînd exemplul ţăranilor muncitori din Urluiasca, s-au unit şi ei într-o întovărăşire. Ei au hotărît ca întovărăşirea să poarte numele „Nicolae Bălcescu".

Tot în aceeaşi zi a avut loc inaugurarea întovărăşirii agricole „1 Mai" din satul Colibaşi, comuna Strejeşti. Această întovărăşire numără 15 familii cu 13 ha. pămînt. Întovărăşiţii au terminat însămînţările în ziua de 23 aprilie.

ŞTEFAN MATIŢA
corespondent voluntar

In raionul Roşiorii de Vede trebuie grăbit ritmul însămînţărilor

Raionul Roşiorii de Vede se numără printre raioanele codaşe din regiunea Bucureşti la însămînţări. Pînă la 6 mai în acest raion s-a îndeplinit abia 64% din planul însămînţării culturilor agricole de primăvară. Mult rămase în urmă sînt comunele Dobroteşti, Măldăeni, Bălţaţi şi altele unde s-a însămînţat doar 30—45% din suprafaţa destinată culturilor de primăvară.

Deşi timpul este de multă vreme prielnic, în raionul Roşiorii de Vede însămînţarea porumbului este neglijată.

Partidul şi guvernul au cerut organelor de partid, de stat şi agricole şi tuturor oamenilor muncii din agricultură să acorde în acest an o atenţie deosebită culturii porumbului, ţinînd seama de importanţa acestei plante pentru aprovizionarea populaţiei cu hrană şi a industriei cu materie primă. In raionul Roşiorii de Vede, organele de stat şi agricole ca şi organele de partid n-au îndrumat însă pe ţăranii muncitori să folosească fiecare zi, fiecare ceas prielnic, nu i-au mobilizat să lasă la semănatul porumbului şi să grăbească această lucrare. Aşa se explică faptul că, deşi în raion au fost destule zile bune de lucru, la 6 mai mai erau de însămînţat peste 5000 hectare cu porumb.

Comuna Măldăeni se află la numai 5 km. de reşedinţa raionului. N-ar fi fost deci o mare greutate pentru membrii comitetului executiv al sfatului popular raional şi pentru membrii comitetului raional de partid să se preocupe de mersul însămînţărilor şi să sprijine măcar această comună ca să termine grabnic însămînţările. Membrii comitetului executiv al sfatului popular raional şi al comitetului raional de partid au continuat să lucreze birocratic prin îndrumări şi directive de la centru, fără să urmărească şi să organizeze îndeplinirea acestora. Dacă ar fi existat cît de cît o preocupare pentru mersul însămînţărilor, această comună n-ar fi ajuns în situaţia ca la 6 mai să mai aibă de semănat încă 500 hectare cu porumb. Întovărăşirea agricolă din comuna Măldăeni a însămînţat pînă la 6 mai abia 5,5 ha. cu porumb. La această întovărăşire nu s-au respectat regulile agrotehnice la semănatul în cuiburi aşezate în pătrat. Trebuie spus de asemenea că chiar acolo unde s-a însămînţat porumbul, acesta a fost semănat fără ca înainte să fi fost pregătit terenul. Aceasta a făcut ca în loc de porumb să răsară buruienile care cresc văzînd cu ochii. Comitetul executiv al Sfatului popular raional Roşiorii de Vede a repartizat să muncească în comuna Măldăeni pe inginerul Gobjilă şi a crezut că, cu asta, lucrările vor merge strună. Precum s-a văzut, treburile n-au mers însă bine deloc. Inginerul Gobjilă, necontrolat şi neîndrumat în muncă, nu şi-a făcut datoria.

Un mare sprijin în desfăşurarea însămînţărilor în comuna Măldăeni putea fără îndoială să-l dea tovarăşul Gheorghe Tufan, instructor al sfatului popular raional, repartizat în comună. Tovarăşul Tufan deşi a stat în comună, munca lui n-a ajutat la nimic. Şi nu e de mirare acest lucru dacă ţinem seama de metodele de muncă folosite de tovarăşul Tufan. El s-a mulţumit să „studieze" datele asupra însămînţărilor, scăse de şefii de tarlale, în loc să sprijine comitetul executiv al sfatului popular din comună în mobilizarea la lucru a ţăranilor muncitori, în loc să participe direct la mobilizarea acestora, în loc să se coboare în rîndul ţăranilor muncitori, să le explice folosele aplicării regulilor agrotehnice şi ale însămînţatului la timpul optim. Dacă cineva îndrăzneşte să spună că în comuna Măldăeni însămînţările merg prost, atunci tovarăşul Tufan aruncă vina pe fostul preşedinte al sfatului popular al comunei care „n-a ştiut să-şi organizeze munca".

La fel ca la Măldăeni se petrec lucrurile şi în alte comune, cum sînt de pildă comunele Balaci, Belitori, Pîrlita şi altele, unde semănatul porumbului este mult întîrziat.

De mai bine de o săptămînă de zile vremea a devenit prielnică pentru semănatul bumbacului. Dacă de atunci în raionul Roşiorii de Vede s-ar fi mobilizat toate forţele, semănatul bumbacului, ca şi al celorlalte culturi, s-ar fi putut termina. Dar în raion nu s-au semănat decît suprafeţe foarte restrînse cu bumbac. La 6 mai, din cele 3.929 hectare, erau însămînţate numai 405 hectare. Trebuie spus de la bun început că sfatul popular raional nu numai că nu s-a îngrijit de mersul însămînţării bumbacului, dar nici măcar n-a sprijinit pe ţăranii muncitori cu gospodării individuale, gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole să-şi procure din vreme seminţele de bumbac necesare. Sfatul popular raional a avut la dispoziţie sămînţă de bumbac înainte de 25 aprilie. Cu toate acestea mai sînt comune unde nici pînă acum n-a sosit sămînţa. Comunele Albeşti, Pîrlita şi altele mai au şi acum de ridicat sămînţă cu toate că pînă acum însămînţările trebuiau terminate. Pentru ca să îndrepte, chiparîle, situaţia în ceea ce priveşte semănatul bumbacului, secţiunea agricolă a sfatului popular raional a dat în seara zilei de 7 mai o notă telefonică către comuna Pîrlita în care se anunţa sfatul popular că în termen de 10 ore să ridice sămînţa de la depozit, fără însă să se specifice care e depozitul de unde trebuie ridicată sămînţa. Precum se vede, lucrurile au fost mai rău încurcate.

Dar faptul că nu s-au asigurat din timp seminţele nu este singura cauză care a făcut ca în raionul Roşiorii de Vede însămînţatul bumbacului să întîrzie atît de mult. Şi în comunele în care a existat sămînţă, semănatul bumbacului se tărăgăneaţă pe motiv că mai e vreme pentru asta. Aşa se întîmplă de exemplu în comuna Belitori unde din 720 hectare nu s-au însămînţat decît 148 ha., în comuna Măldăeni în care nu s-a însămînţat nimic din cele 500 hectare şi în întovărăşirea din Măldăeni unde de asemenea nu s-a însămînţat cu bumbac nici un petec de pămînt. Situaţia aceasta arată limpede unde duce lipsa de îndrumare şi control, unde duc metodele birocratice de muncă ale celor care conduc treburile raionului Roşiorii de Vede.

Timpul este foarte înaintat. De aci înainte fiecare zi întîrziată la însămînţarea porumbului şi bumbacului înseamnă scăderea recoltei. De aceea în raionul Roşiorii de Vede trebuie să se lichideze grabnic rămînerea în urmă la însămînţări, să se ia măsurile necesare pentru terminarea acestora în cel mai scurt timp şi în condiţii care să asigure obţinerea de recolte bogate.

A. NICOARĂ

Din ţările de democraţie populară

*

UN ORAŞ DIN R. P. CHINEZĂ ÎN PLINĂ DEZVOLTARE

Semnele noului se văd pretutindeni în China populară. Iată, de pildă, Ciunţinul. Este unul din marile oraşe din sud-vestul ţării, situat într-o regiune pitorească, acolo unde se întîlnesc rîurile Iantzî şi Tziaţinţzian.

In anii de după eliberare oraşul a fost refăcut, s-au construit numeroase întreprinderi. In partea de sud-vest a oraşului a început să lucreze o mare uzină automată de ţesături de bumbac şi prima uzină din China pentru produse din mase plastice. Înaintează rapid lucrările la o puternică centrală electrică, se lărgeşte capacitatea uzinei metalurgice şi a altor întreprinderi.

Dispreţuind poporul, autorităţile gomindaniste nu s-au ocupat în trecut de nevoile oraşului. Acum, cînd poporul a devenit stăpîn în ţara sa, şi Ciunţinul îşi schimbă înfăţişarea, se înfrumuseţează pe zi ce trece, străzile sale sînt reparate şi lărgite. Grija autorităţilor populare faţă de locuitorii oraşului se vede şi din îmbunătăţirea sistematică a mijloacelor de transport în comun, a aprovizionării cu apă şi curent electric a locuinţelor. De la eliberare, volumul aprovizionării cu apă a crescut de două ori, iar numărul felinarelor electrice pe străzi şi piaţe a crescut cu 7.700. A fost instalat, de asemenea, un nou sistem de canalizare.

In ultimii 3 ani au fost construite numeroase locuinţe, cinematografe şi case de cultură etc. Astăzi, în oraş funcţionează 21 instituţii de învăţămînt superior, 436 şcoli elementare şi medii, 31 teatre şi cinematografe, 35 spitale şi policlinici, numeroase case de naştere, creşe şi cămine de copii.

Pentru înflorirea oraşului, de o mare importanţă este darea în exploatare a noii căi ferate Cendu—Ciunţin. Pe acest drum de fier sosesc neîncetat la Ciunţin produse agricole, iar de aci pleacă mărfuri industriale.

SUCCESE ALE INDUSTRIEI CONSTRUCŢIILOR DE MAŞINI DIN R. P. POLONĂ

O dovadă a marelui potenţial economic în continuă creştere al Poloniei populare este ritmul rapid de creştere a industriei construcţiilor de maşini, a cărei producţie a crescut, din 1949 şi pînă azi, de mai bine de 2,5 ori. In această perioadă a fost pusă la punct producţia a circa 100 de noi tipuri de maşini şi utilaje.

Printre modelele de maşini şi mecanisme noi, rod al capacităţii creatoare a specialiştilor polonezi, se numără şi prototipul excavatorului port-cupe ale cărui probe tehnice au început de curînd. Acest excavator are înălţimea unei clădiri de opt etaje şi greutatea de 700 de tone. Intr-o oră el poate săpa 800 metri cubi de pămînt, cantitate cu care s-ar putea încărca un tren cu 50 de vagoane. Condus de numai 20 muncitori, excavatorul port-cupe va înlocui munca a 1000 de oameni.

Industria construcţiilor de maşini din R.P. Polonă aprovizionează industria uşoară cu maşini şi instalaţii dintre cele mai perfecţionate. Proba prototipului noii maşini textile — războiul automat KA-9 pentru ţesături de bumbac, care s-a efectuat de curînd—a dat rezultate foarte bune. La această maşină schimbarea ţevilor în suveici se face fără oprirea războiului. Cînd un fir de urzeală sau ţesut se rupe, maşina se opreşte automat, astfel încît calitatea ţesăturii n-are de suferit. Încă în acest an va începe producţia în serie a războiului de ţesut KA-9.

O treime din utilajul noilor fabrici din industria alimentară este produs în uzinele poloneze. Ele fabrică centrifuge şi alte maşini pentru fabricile de zahăr, maşini şi prese pentru fabricile de ulei, de conserve de fructe, instalaţii frigotehnice etc.

NOI CONSTRUCŢII HIDROTEHNICE ÎN R.P. UNGARĂ

La 9 mai, în apropierea satului Tiszalök pe rîul Tisa, a avut loc într-un cadru solemn punerea în funcţiune a barajului nodului hidraulic de la Tiszalök. Alături de baraj se construiesc o hidrocentrală şi o ecluză. Apele zăgăzuite de baraj şi îndreptate prin canalul principal de est vor iriga 125.000 jugăre (un jugăr = 0.57 ha.) de pămînturi secetoase din pusta Hortobágy.

La 9 mai, în faţa barajului a avut loc un mare miting la care au asistat şi reprezentanţi ai guvernului şi ai C.C. al Partidului celor ce muncesc din Ungaria. In cadrul mitingului a luat cuvîntul András Hegedüs, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al agriculturii al R. P. Ungare.

In regiunile Szeged şi Szolnok sînt prevăzute construcţii hidraulice pe Tisa, similare nodului hidraulic Tiszalök.

DEZVOLTAREA ÎNVĂŢĂMÎNTULUI SUPERIOR ÎN R. CEHOSLOVACĂ

In R. Cehoslovacă creşte an de an numărul studenţilor şi al instituţiilor de învăţămînt superior. In timpul orînduirii burgheze, în Cehoslovacia existau numai nouă instituţii de învăţămînt superior, în care învăţau 19.000 de studenţi. In anul şcolar 1952—1953, în R. Cehoslovacă existau 30 instituţii de învăţămînt superior, în care studiau peste 40.000 studenţi.

In actualul an şcolar, în R. Cehoslovacă se numără 39 de instituţii de învăţămînt superior, cu un număr de 47.000 studenţi. Numai în ultimii ani, la Praga şi Bratislava au fost construite oraşele studenţeşti pentru cîteva mii de persoane. Unul număr de 20.000 studenţi le este asigurată locuinţa în cămine.

Majoritatea studenţilor sînt fii de muncitori şi ţărani.

Prășitul la timp asigură obținerea de recolte bogate

Insămînțările de primăvară sînt pe sfîrșite. In unele regiuni, prășitoarele care se seamănă devreme au și răsărit. Pentru ca la aceste culturi să se obțină recolte bogate nu ne putem mulțumi numai cu faptul că le-am însămînțat și că au răsărit. Recolta pe care o vom obține depinde de felul cum vom ști ca și de acum încolo să creăm culturilor cele mai bune condiții de creștere și de dezvoltare, de felul cum vom ști să le întreținem. Cea mai importantă lucrare de întreținere a prășitoarelor — porumb, floarea soarelui, cartofi, sfeclă, bumbac etc. este prășitul.

Prin prășit se distrug buruienile din cultură, buruieni care, lăsate să crească, înăbușă plantele și fură o mare cantitate de apă și de substanțe hrănitoare atît de necesare creșterii plantelor de cultură.

De asemenea, prin prășit pămîntul se aerisește și se afinează împiedicîndu-se pierderea umezelii, iar plantele își dezvoltă rădăcini viguroase ce pot pătrunde la adîncimi mari de unde iau hrană din abundență. Tocmai de aceea se și spune că o prașilă face cît o ploaie. Prin executarea prașilelor la culturile agricole se obțin producții sporite. Se pune întrebarea: cît de mari sînt sporurile de recoltă obținute de pe urma prașilelor, care sînt producțiile dobîndite la hectar prin executarea a două sau a trei prașile ? Iată rezultatele obținute la cultura porumbului de stațiunea experimentală agricolă Valul lui Traian.

Porumbul prășit odată a dat o producție de 1.384 kg. la ha.; prășit de două ori a dat 1.865 kg. la ha., adică cu 35% mai mult decît atunci cînd a fost prășit odată; iar prășit de trei ori a dat o producție de 2.343 kg la ha., adică cu 69% mai mult decît atunci cînd a fost prășit odată. Atunci cînd porumbul a fost prășit de două ori și odată mușuroit, recolta a ajuns numai la 1.590 kg. la hectar

Cercetînd datele de producție de mai sus rezultă că sporul de producție la două prașile e de 481 kg. la ha., la trei prașile de 959 kg. la ha. Iată deci ce sporuri însemnate de producție vom obține aplicînd trei prașile, chiar în regiunea Constanța, care este una din cele mai secetoase regiuni ale țării. Tot din datele stațiunii noastre se vede că mușuroitul scade producția cu 275 kg. la ha. deci este o lucrare dăunătoare pe care trebuie s-o înlăturăm.

Cînd trebuie să executăm prășitul?

Nu este indiferent timpul cînd trebuie să se execute prașilele. Prașila I-a trebuie făcută cînd plantele au două frunze (atît la porumb cît și la floarea soarelui). Prașila a II-a trebuie făcută atunci cînd înălțimea plantelor nu este mai mare decît 30 pînă la 35 cm.; în acest caz, se poate executa prășitul mecanic și cu tractorul. Dacă terenul este îmburuienit, cea de a II-a prașilă se va executa și mai repede (12-14 zile după prima prașilă). Prașila a III-a este bine să se execute la începutul înspicatului sau la formarea pălăriilor la floarea soarelui. Orice întîrziere aduce scăderi mari de recolte. Prașila a IV-a trebuie executată pentru a se forma un strat afînat care să împiedice uscarea solului după ce porumbul leagă, cînd, datorită temperaturilor ridicate, se produc uneori crăpături prin care se pierd rezerve mari de apă din adîncime. Această prașilă are și rostul de a lăsa terenul curat de buruieni — lucru necesar în special în gospodăriile unde încă nu s-a aplicat o rotație rațională a culturilor și unde după porumb urmează grîul de toamnă.

Cum se face prășitul?

O mare atenție trebuie dată adîncimii la care se face prășitul culturilor. La porumb, pentru regiunea noastră, prima prașilă trebuie executată la o adîncime de 8 pînă la 10 cm. pentru a se crea condiții favorabile de dezvoltare a unor rădăcini puternice; a doua prașilă trebuie făcută la 6—8 cm. și a III-a și a IV-a prașilă la 5—6 cm. pentru a nu se tăia rădăcinile ce se formează la suprafața pămîntului și care ajută mult la hrănirea plantelor. La floarea soarelui, în anii secetoși rădăcinile se formează mai adînc în pămînt decît în anii ploioși. De aici rezultă că pe timp secetos prașilele se vor face la început mai la suprafață (5—6 cm.) și din ce în ce mai adînci pînă la 10 cm. Dacă timpul e ploios prașilele nu vor fi prea adînci, iar în cazul prășitului mecanic cuțitele cultivatorului sau prășitoarelor vor trebui să fie mai depărtate de rîndul plantelor pentru a nu se tăia rădăcinile.

O extindere mare trebuie să se dea prașilelor mecanizate, ele fiind foarte economice. Cu ajutorul lor lucrările de întreținere a culturilor prășitoare se fac în bune condiții, mai ales la unitățile agricole socialiste cu suprafețe mari. Prășitul mecanic se poate face foarte bine cu prășitoarea trasă de animale. In cazul cînd nu există suficiente prășitoare, prășitul mecanic se poate face prin transformarea rarițelor sau a plugurilor în prășitoare. Mult mai bine se face prășitul cu cultivatoarele C.U.T. trase de tractoare. Este foarte bine ca la cultivatoarele amintite, atunci cînd se execută prima prașilă la porumb și la floarea soarelui în special, la cuțitele din dreptul rîndurilor să se folosească apărători în formă de discuri montate la 8—10 cm. de o parte și de alta a rîndurilor. Fără aceste apărători, în unele cazuri pămîntul se revarsă peste plante și le acoperă. Prășitul se face în condiții bune și contribuie și mai mult la sporirea recoltei dacă culturile au fost semănate în cuiburi așezate în pătrat. In acest caz lucrările se fac mai repede și cu o economie mare de brațe de muncă. Aceasta dă posibilitate ca prășitul să fie făcut la timp, suprafața de teren prășită să fie mult mai mare, iar prășitul de mai bună calitate.

Respectînd numărul prașilelor ce trebuie executate, adîncimea și timpul optim de aplicare a acestora și extinzînd cît mai mult prășitul mecanic vom reuși să obținem recolte bogate, contribuind astfel la ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Ing. agr. VIRGIL NICOLAE
Stațiunea experimentală agricolă Valul lui Traian, regiunea Constanța

Fac prima prașilă la cartofi

BAIA MARE (de la redacția ziarului „Drumul Socialismului") In primăvara aceasta, colectiviștii din comuna Păulești, raionul Satu Mare, au plantat 14 hectare cartofi de vară în cuiburi așezate în pătrat, dintre care un hectar cu cartofi larovizați.

Plantați la timp, potrivit regulilor agrotehnice înaintate, cartofii au răsărit și se dezvoltă pe zi ce trece. Zilele trecute, brigada legumicolă condusă de tovarășa Karoly Ilona a început prima prașilă a cartofilor. Membrii brigăzii au mai prășit 0,60 hectare mazăre și 1,5 hectare ceapă de arpagic. Totodată ei au început plivitul buruienilor de pe straturile de morcovi și pătrunjel.

Datorită străduinței lor, colectiviștii din Păulești au obținut de la grădina de zarzavat primele venituri. De curînd, ei au livrat „Aprozarului" din Satu Mare zarzavaturi ca spanac, salată, ridichi de lună etc., în valoare de peste 5.000 lei.

Prin stațiunile de odihnă

Verdeața ierbii și a frunzelor a dăruit veștmînt nou munților semeți. Zăpada de pe culmi — ultima mărturie a unei ierni îndelungate — sclipește în bătaia razelor de soare, care-i apropie sfîrșitul. Primăvara darnică își presară bogățiile pe întinsul pitoreștilor noastre stațiuni de odihnă.

Printre pădurile de brazi se zăresc, asemeni unor mărgele risipite, acoperișurile roșietice ale vilelor, unde, și în acest an, își vor petrece zilele concediului de odihnă numeroși oameni ai muncii. Pe cărările șerpuite care oferă o priveliște încîntătoare trec, însoțiți de murmurul izvoarelor cristaline de munte, primii călători, primii oaspeți ai stațiunilor.

Primii vizitatori la Predeal

Predeal... In frumoasa stațiune climaterică, oamenii muncii veniți în concediu petrec clipe de neuitat. Pe unii, ca, de pildă, Ana Roman, croitoreasă la F. C. „Gheorghiu-Dej", modelatorul Ilie Radu de la Uzinele „23 August", îi poți vedea în sălile de lectură din stațiune; pe alții plimbîndu-se pe aleile parcului sau prin pădure. Vizitatorii de la Predeal, ca și cei de la Timișul de Sus, au deseori prilejul să se distreze asistînd la spectacole prezentate de echipa artistică de amatori formată dintre oamenii muncii veniți la odihnă.

In fiecare seară, la cluburile din stațiune se țin scurte conferințe științifice sau se expun comentarii ale evenimentelor internaționale.

Veselia și voia bună domnesc chiar și în zilele ploioase. Cei care știu să cînte din vreun instrument muzical se adună, improvizează o mică orchestră și... începe programul de muzică și dans.

In zilele frumoase se organizează excursii spre locurile cele mai pitorești. In ultimele 15 zile s-au organizat, cu vizitatorii de la Predeal și Timișul de Sus, 6 excursii — la muzeul Peleș din Sinaia, la cabanele Trei Brazi, Cioplea, Susai etc.

Administrația caselor de odihnă din Predeal a luat unele măsuri pentru executarea lucrărilor de reparații și a amenajărilor. Astfel, au fost făcute reparații curente la 9 vile și sînt în curs de executare reparații la alte 6 vile, se lucrează la amenajarea a două noi cantine cu o capacitate de 250 locuri etc. Totuși, reparațiile curente se fac la unele vile „cu încetinitorul". La un număr de 6 vile, cu o capacitate de 268 locuri, care necesită reparații mai mari, nu se începuseră lucrările nici pînă la 6 mai.

Comitetul executiv al sfatului popular orășenesc nu se îngrijește îndeajuns de curățenia stațiunii. Starea în care se află scuarurile din oraș ca și parcul principal din centru nu constituie un bun certificat pentru gospodăria stațiunii. De asemenea, teatrul de vară din parc n-a fost încă reparat. Oamenii muncii pretind, pe drept cuvînt, ca cei în răspunderea cărora a fost dată organizarea odihnei lor să pună pricepere și suflet în această muncă.

In stațiunea Slănic-Moldova

In stațiunea balneo-climatică Slănic-Moldova pregătirile pentru primirea oaspeților sînt în toi. In lunile din urmă s-au reparat și revizuit instalațiile băilor. Nu de mult au fost terminate lucrările la cele 12 izvoare de apă minerală, efectuîndu-se în același timp reparații capitale la filtrele de apă potabilă. In prezent, sub conducerea Institutului de Balneologie, se execută foraje pentru descoperirea unor noi izvoare minerale. O atenție deosebită a fost acordată instalării mașinilor și întregului inventar tehnico-sanitar. Inhalatorul a fost dotat anul acesta cu aparate noi și moderne, iar pavilionul de băi — unde au fost executate de asemenea lucrări de reparații — a fost înzestrat cu un aparat nou de raze ultra scurte și cu o baie bicelulară.

In stațiune au fost reamenajate vilele care au funcționat anul trecut și în plus se amenajează două vile mari care vor fi puse încă anul acesta la dispoziția oamenilor muncii. Odată cu mărirea numărului de camere s-au îmbunătățit și condițiile de cazare.

Direcția generală balneo-climatică din Ministerul Sănătății a luat măsuri ca la Slănic-Moldova, ca și în celelalte stațiuni, asistența medicală să fie cît mai calificată. Toți medicii stațiunii au urmat în iarna trecută cursuri de specializare la București.

Pregătiri intense se fac și pentru buna desfășurare a activității culturale. Astfel, clubul stațiunii a fost complet renovat și mărit cu încă două săli: una de citit și alta de sport. Biblioteca numără acum 16.000 cărți literare, tehnice și ideologice. Sala de cinema a fost reamenajată și înzestrată cu un nou aparat de proiecție.

Stațiunea Slănic-Moldova este pregătită să întîmpine și să găzduiască așa cum se cuvine pe cei ce vor veni să-și petreacă aici odihna.

Pregătiri la Lacu Sărat

Și la Lacu Sărat, stațiunea balneară din apropierea orașului Brăila, au început pregătirile în vederea deschiderii băilor reci și calde. In prezent se execută repararea bazinelor de apă sărată și nămol, a cazilor, lucrările de refacere a cuptoarelor la băile calde etc.

Intreprinderea locală de locuințe și localuri se ocupă și de amenajarea parcurilor stațiunii. In aceste parcuri se sădesc flori, se curăță pomii etc. Reparațiile instalațiilor electrice și de canalizare au fost terminate.

Anul acesta vor fi reparate încă 7 vile, care au 120 de camere. Pînă acum, 80 de camere au și fost reparate. După cum e prevăzut în planul sfatului popular al orașului, stațiunea își va deschide porțile la 23 mai. Deoarece pînă la această dată mai sînt puține zile, sfatul popular orășenesc și celelalte foruri răspunzătoare trebuie să urgenteze unele lucrări rămase în urmă, ca amenajarea clubului și restaurantului, instalarea stației de radioficare, mărirea capacității băilor calde, organizarea bunei funcționări a dispensarului medical etc.

Sovata, stațiune permanentă

„Am dori să revedem și anul viitor locurile acestea minunate, să ne umplem pieptul cu aerul proaspăt de munte, dătător de sănătate". Așa s-au exprimat cei mai mulți oameni ai muncii care și-au petrecut anii trecuți concediul de odihnă la Sovata, una din cele mai mari stațiuni balneo-climaterice din Regiunea Autonomă Maghiară.

Pe drumul în serpentine ce duce spre stațiunea așezată lîngă lacul Ursu au urcat vara și iarna peste 25.000 de oameni ai muncii. Sovata a funcționat neîntrerupt, atît în lunile călduroase cît și atunci cînd pe crengile brazilor și pe potecile pădurilor se așternuse strat gros de nea.

Iarna aceasta a fost organizată aici și o tabără pionierească, unde și-au petrecut timpul liber peste 750 de pionieri.

Incă din iarnă, la stațiunea Sovata s-au luat măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor de cazare și pentru o cît mai bună îngrijire medico-sanitară. In vilele Consiliului Central al Sindicatelor și ale Ministerului Sănătății s-au executat lucrări de amenajare. Clădirile au fost reparate, pereții camerelor au fost zugrăviți, pardoselile refăcute etc. In numeroase vile s-au instalat difuzoare. Totodată, pentru îmbunătățirea deservirii vizitatorilor a mai fost amenajată o cantină la care vor putea lua zilnic masa 300 persoane. De curînd, a fost înființată o policlinică modernă, prevăzută cu aparate pentru raze ultra scurte, instalații de diatermie, aparat Röntgen. Biblioteca stațiunii a fost înzestrată cu noi cărți; în prezent ea numără 21.000 volume.

Zilele acestea au sosit la Sovata primii oaspeți ai sezonului de vară.

Expoziția de grafică italiană

Acad. prof. G. OPRESCU

Printre inițiativele lăudabile luate de către Muzeul de Artă al R. P. R. a fost și aceea de a prezenta artiștilor și marelui public exemplare semnificative de artă grafică din străinătate.

După expoziția de grafică romînească, sub diversele ei forme, după expozițiile Steriadi, Daumier și altele, avem prilejul să admirăm opere de grafică italiană create de-a lungul mai multor secole, din vremea Renașterii pînă către finele secolului al XVIII-lea, adică în epocile cele mai glorioase în materie de artă plastică ale Italiei.

In acest ansamblu, în care ne trec pe dinaintea ochilor realizări admirabile din toate categoriile de desen și de gravură, accentul este pus îndeosebi pe lucrări din epoca Renașterii și pe lucrările lui Piranesi.

In epoca Renașterii, care începe în a doua jumătate a secolului XV — ca urmare a procesului de destrămare a orînduirii feudale — artele au cunoscut o înflorire nemaiîntîlnită încă pînă atunci în istorie. In această perioadă are loc procesul de emancipare a artei de sub influența bisericii — care promovase secole de-a rîndul o artă ruptă de realitatea vieții, dominată de misticism, de ideea nimicniciei omului supus unor forțe supranaturale. Artiștii Renașterii se întorc cu fața către popor, se apropie de viață, de adevăr, de multiplele și variatele aspecte ale lumii înconjurătoare. In centrul operelor de artă apare omul — omul capabil de mari înfăptuiri, în deplinătatea frumuseții lui fizice și morale. E destul să comparăm figuri religioase din secolele anterioare, oricît de strălucite prin colorit, însă lipsite tocmai de evidența acestei realități, cu superbele imagini de femei și bărbați, în proporțiile lor armonioase, în gesturile lor adevărate și evocatoare de viață, pentru ca să ne dăm seama de progresul făcut de artă și de societatea care reclama tocmai această formă de artă, în vremea Renașterii. Operele de artă din această epocă ilustrează puternic teza lui Engels că Renașterea a fost cea mai mare revoluție progresistă din cîte trăise pînă atunci omenirea.

Unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai picturii italiene din epoca Renașterii este Rafael Sanzio (1483—1520). In prima sală a expoziției putem admira unul din desenele lui: un cap de femeie, desenat în peniță. In jurul acestui tablou sînt strînse operele unor artiști imediat anteriori, printre care dascălul lui Rafael, Perugino, precum și elevii și urmașii lui Rafael — și mai ales, o serie de gravori care au lucrat după desenele lui. Printre elevi, Perino del Vaga, reprezentat în expoziție printr-un bust de femeie, Giulio Romano, cu o compoziție inspirată de o frescă a lui Rafael, „Triumful Galateei", sînt cei care, pornind de la lecția maestrului, reușesc să ajungă și în desen la o formă de artă personală și deosebit de valoroasă. Marc Antonio Raimondi, în gravuri cu dălița, Ugo da Carpi, Andreani, Antonio da Trenta și alții, în gravuri în clar-obscur, trase cu două sau mai multe planșe de lemn, unele pentru demi-tonuri, altele pentru umbre, reproduc fiecare, printr-o tehnică proprie pe care o stăpînesc desăvîrșit, desene și compoziții de Rafael, le multiplică, le fac să pătrundă pînă în cele mai îndepărtate ateliere ale Europei, duc pînă departe și pentru multe decenii influența acestui ilustru reprezentant al Renașterii.

Dar realismul senin și nobil al lui Rafael nu este realismul lui Mantegna, izvorît din tragediile existenței oamenilor simpli, din chin și suferință. Pline de expresivitate, personajele sacre sau cele mitologice din gravurile lui Mantegna ne dau cea mai autentică imagine a omului obișnuit, așa cum trăia el, cu necazurile lui, în societatea asuprită a Italiei din acea vreme. Pe un alt perete este expusă o lucrare a unui urmaș al lui Michel Angelo: într-o mișcare violentă, admirabil redată, un om caută să-și domolească calul care se cambrează.

In sala următoare, ceea ce atrage mai întîi privirile sînt două desene de Tițian, dintre care unul deosebit de interesant: un apostol sau alt personaj din biblie, ridicîndu-se și înaintînd spre stînga într-o mișcare impetuoasă. Personajul — schițat la repezeală desigur, ici și colo cu cîteva pete de laviu — evocă o energie irezistibilă, o imagine de luptător prinsă în tumultul acțiunii; este cu adevărat un desen de maestru. Pe același perete, o altă operă excepțională: „Cele trei vîrste ale omului", de Baccio Bandinelli. Portretul lui Giovanni dei Medici, de Aenea Vico, constituie un exemplu remarcabil de portret realist.

Să ne oprim mai mult în fața unui desen de Caravaggio, pe adevăratul său nume Michel Angelo Merisi. Temperament puternic, curajos, iubind lupta, acesta întreprinde o acțiune energică contra picturii oficiale, antirealiste, și militează pentru întoarcerea artiștilor la realitate. El disprețuiește subiectele ce se tratau cu predilecție de către unii artiști — scene de mitologie și de legendă — și creează o operă apropiată de popor, inspirată din realitatea vieții contemporane. Nu renunță la subiectele religioase, dar le concepe legate de viața zilnică a personajelor, reprezentate ca figuri de oameni din popor.

In aceeași sală facem cunoștință cu operele acelor maeștri cunoscuți sub numele de manieriști. Primul dintre ei și cel mai însemnat este Correggio, reprezentat în expoziție prin „Cap de fetiță", lucrare care ilustrează toate însușirile de candoare, de grație și de frăgezime, proprii acestui maestru clasic, care începuse să alunece însă pe panta manierismului. Redarea proporțiilor reale ale trupului omenesc, la care se opriseră clasicii Renașterii, redarea psihologiei omului sănătos sînt părăsite de către manieriști în operele cărora proporțiile trupului se lungesc, gesturile devin de o grație căutată.

In cea de a treia sală a expoziției sînt grupate lucrări din secolul XVIII, perioadă în care destrămarea societății italiene, decăderea autorității Comunelor, ocuparea unor întinse teritorii în peninsulă de către spanioli și reîntărirea autorității absolute a Papei prin contrareformă au ca efect o îndepărtare a artei de realitate. Cîțiva dintre artiștii reprezentați în această sală a expoziției — Piazzetta, Tiepolo, Salvator Rosa — s-au menținut totuși pe linia realismului. Operele lor sînt mai vii, mai adevărate, mai aproape de realismul Renașterii.

Ultima sală conține o selecție din opera lui Piranesi. Lucrările lui constituie o mărturie că în acei ani de decadență a artei mai rămăsese un artist mare, demn de a fi pus alături de cei mai iluștri predecesori. Tablourile lui deșteaptă în privitor, pe de o parte, imaginea grandioasă a clădirilor rămase de pe urma Romei imperiale, pe de altă parte, viziunea teribilă a acelor săli și instrumente de tortură, „Carceri". Această viziune, pornită desigur de la aspecte reale, existente în acel timp, este însă intensificată, căpătînd un caracter halucinant, o grandoare apocaliptică, grație puterii nelimitate de imaginație a acestui extraordinar artist, gravor și arhitect.

Pentru artiștii plastici această expoziție constituie un bun prilej de învățăminte. Studiul atent al realității, măestria desenului în redarea chipului omenesc, munca perseverentă pentru exprimarea realistă a sentimentelor omenești, iată doar cîteva probleme pentru a căror rezolvare pilda marilor maeștri clasici — atît în artă cît și în ceea ce privește participarea la tumultul vieții poporului — este vie și actuală.

Să sporim productivitatea muncii în industria cărbunelui!

Ing. BUJOR ALMĂȘAN
locțiitor al ministrului Industriei Cărbunelui

Industria carboniferă este una din ramurile importante ale economiei noastre naționale. De continua ei dezvoltare depinde aprovizionarea cu cantități mereu sporite de cărbune a uzinelor siderurgice, a termocentralelor electrice, a transporturilor și a altor ramuri ale industriei.

Partidul și guvernul au acordat și acordă industriei carbonifere o mare atenție, creînd necontenit muncitorilor și tehnicienilor mineri condiții să ridice producția și productivitatea muncii în minele de cărbuni. Hotărîrea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri din 3 iulie 1952 privitoare la sporirea producției de cărbune și la ridicarea nivelului de trai al muncitorilor mineri din industria carboniferă este o dovadă concretă a grijii pe care partidul și guvernul o poartă industriei carbonifere și minerilor.

Minele de cărbuni se dezvoltă astăzi după plan, pe baza tehnicii celei mai avansate, tehnica sovietică. Tot mai mult se șterge imaginea minei de pe vremea capitaliștilor, cînd muncitorii erau nevoiți să lucreze în cele mai grele condiții, cu o productivitate scăzută. Mine ca Șolinga, Berevoiești și altele, care în trecut semănau cu niște văgăuni, se transformă de pe o zi pe alta, devin mine moderne, mereu mai mecanizate.

Pe baza planurilor de sistematizare, în mine s-au introdus din ce în ce mai multe mașini, mecanizîndu-se o mare parte din abataje. La mina Vulcan, de pildă, se introduce combina Donbass — mașină de mare randament In multe mine din țară încărcarea sterilului se face acum cu ajutorul mașinilor de încărcat, fabricate în țară sau sosite din U.R.S.S. Unele mine — ca, de pildă, mina Sărmășag — au transportul cărbunelui mecanizat în întregime.

Industria noastră metalurgică aprovizionează minele cu mașini de bună calitate ca: ciocane de abataj, perforatoare, mașini de extracție, ventilatoare, benzi de transport etc. Se fabrică în serie în țara noastră utilaj antigrizutos necesar minelor cu emanații de metan.

In ultima vreme s-au realizat progrese și în ce privește organizarea muncii în mine. Astfel, în multe întreprinderi carbonifere a fost introdusă metoda graficului ciclic care a dus la ridicarea productivității muncii și la o mai justă utilizare a mecanismelor.

In lupta pentru ridicarea necontenită a nivelului tehnic al industriei noastre carbonifere, pentru înzestrarea minelor cu mașini și pentru folosirea unor metode de muncă mai raționale și de mai mare randament, noi am simțit din plin ajutorul sovietic.

Paralel cu preocuparea de a îmbunătăți condițiile de lucru în întreprinderile carbonifere, partidul și guvernul s-au ocupat cu grijă de asigurarea unor condiții de trai mai bune pentru muncitorii și tehnicienii mineri. Numai în Valea Jiului s-au construit și s-au dat în folosință în anul 1953 peste 1.400 apartamente. Adevărate orășele muncitorești s-au construit sau sînt în construcție pe lîngă mai toate întreprinderile carbonifere din țară.

Străduindu-se să răspundă cu cinste grijii cu care partidul și guvernul se ocupă de îmbunătățirea condițiilor lor de muncă și de viață, o serie de colective de întreprinderi miniere luptă cu avînt pentru organizarea cît mai judicioasă a muncii, pentru folosirea rațională și cît mai din plin a utilajului, reușind să obțină succese pe linia creșterii producției și productivității muncii. Unele mine din Valea Jiului — printre care minele Uricani, Lonea I, Aninoasa, Lupeni — au dat în luna aprilie însemnate cantități de cărbune peste plan.

Cu toate acestea, în industria carboniferă rezultatele în domeniul sporirii producției și productivității muncii sînt încă departe de a fi corespunzătoare condițiilor ce s-au creat întreprinderilor miniere. Datorită fluctuației cadrelor de mineri cum și unor lipsuri care mai există în folosirea tehnicii perfecționate, în organizarea muncii etc., sarcinile de plan pe anul trecut n-au fost îndeplinite decît în proporție de 94,8%. Deși față de 1952 indicii de mecanizare au crescut simțitor, atît la înaintări în cărbune și steril, la tăierea cărbunelui în abataj, cît și la transporturile în abataj și în subteran, productivitatea muncii se menține încă la un nivel necorespunzător.

In industria carboniferă există condiții ca sarcinile planului de producție să fie îndeplinite, ca producția de cărbune să satisfacă într-o măsură mai deplină necesitățile celorlalte ramuri ale economiei.

Pentru aceasta este însă nevoie ca organele de conducere a minelor să lupte mai hotărît pentru realizarea sarcinilor de plan, să creeze necontenit noi și noi condiții pentru creșterea producției, să acorde toată atenția problemelor principale proprii fiecărei mine.

Una din problemele cele mai importante — legate de ridicarea productivității muncii, este justa folosire a utilajului și mecanismelor. Folosirea rațională a mașinilor și mecanismelor a dus în multe mine la creșterea productivității muncii, la creșterea producției de cărbune. Sînt mine însă care folosesc încă mașinile și mecanismele în mod nerațional și în felul acesta nu pot atinge rezultatele dorite. La mina Ceptura, de pildă, s-a introdus mașina de încărcat fără însă să se fi luat măsuri pentru mecanizarea transportului — sterilul la înaintări fiind încărcat mecanic, în timp ce vagonetele sînt împinse cu mîna. In asemenea condiții era normal ca mașina de încărcat să fie folosită 10 la sută din timp.

Procedează cu totul greșit acei conducători de întreprinderi care socotesc că introducerea tehnicii noi se rezumă numai la instalarea unor mașini și utilaje la anumite locuri de muncă, fără a crea condiții ca aceste mașini să fie folosite din plin, să dea întreg randamentul lor. Mina Filipeștii de Pădure, de pildă, are toate abatajele frontale mecanizate, dispune de mașini de havat, benzi cu raclete, benzi de cauciuc etc. Conducerea minei n-a luat însă din timp măsuri ca să fie bine organizat și transportul cărbunelui pe galeriile principale de transport și la suprafață. In felul acesta, deși mina și-ar putea depăși cu ușurință planul, ea rămîne mereu sub plan din cauza deficiențelor în organizarea transporturilor. Conducerea minei trebuie să ia toate măsurile pentru organizarea transportului, pentru buna întreținere a căilor de transport și a locomotivelor, asigurînd în felul acesta realizarea planului de producție.

In majoritatea lor, conducerile minelor arată un mare interes pentru introducerea tehnicii noi. Sînt însă unele conduceri de mine care privesc mecanizarea ca o sarcină ce le dă multă bătaie de cap. Un astfel de exemplu îl dă conducerea tehnică a minei Căpeni, unde cu foarte mare greutate se introduc mecanismele noi.

Pentru ca productivitatea muncii să crească necontenit este necesar să se asigure stabilitatea cadrelor muncitorești care lucrează în mine. Numai dacă muncitorii mineri sînt stabili, dacă s-au creat condiții pentru înlăturarea fluctuației brațelor de muncă, se poate asigura ridicarea treptată a calificării, îmbunătățirea metodelor de muncă — pot fi încununate de succes eforturile pentru ridicarea productivității muncii. Pentru a asigura stabilitatea cadrelor trebuie să se acorde o importanță deosebită condițiilor de locuit ale muncitorilor mineri. Problemei construirii de locuințe pentru mineri organizațiile de construcții trebuie să-i acorde mult mai multă atenție decît pînă acum.

In anul 1953, majoritatea locuințelor pe care trebuiau să le construiască întreprinderile regionale de construcții n-au fost terminate. Foarte nesatisfăcător au lucrat I.R.C.L.-Oradea la minele Derna-Tătăruș, I.R.C.L.-Bacău la minele Comănești, I.R.C.L.-Pitești la minele Berevoiești. In anul acesta — deși construcțiile vor fi executate de către organizațiile Ministerului Construcțiilor și al Industriei Materialelor de Construcții — pînă în prezent pe majoritatea șantierelor încă n-au început lucrările. Este necesar ca organizațiile de construcții să grăbească ritmul de construire a locuințelor pentru mineri, să acorde mai multă grijă calității construcțiilor.

Experiența sovietică a pus la dispoziția minerilor din țara noastră un mijloc prețios pentru ridicarea productivității muncii: organizarea muncii după graficul ciclic. Metoda graficului ciclic a fost și este însușită și aplicată de un număr însemnat de brigăzi de producție și de înaintări. Succesele obținute de aceste brigăzi au dovedit pe deplin cît de mult pot crește producția și productivitatea muncii atunci cînd această metodă este judicios aplicată. Din păcate, însă, această metodă nouă de organizare a muncii se aplică încă în mod formal. In loc să se facă analiza elementelor procesului de producție și să se îmbine armonios operațiile între ele ca să se înlăture timpii morți, de multe ori graficul ciclic se rezumă la transcrierea normelor tehnice de lucru în abataj. In felul acesta este normal să nu se obțină rezultatele așteptate.

Abatajele în care urmează să se lucreze după graficul ciclic trebuie să fie bine studiate. Acestor abataje trebuie să li se creeze condiții ca ciclurile să fie respectate. Conducerea întreprinderilor carbonifere are datoria să ia măsuri pentru asigurarea abatajelor ciclice cu materiale, cu vagonete goale, cu mecanisme. Munca după graficul ciclic obligă la o bună întreținere a mecanismelor, la o ridicare continuă a calificării celor care lucrează în abataj. Pe măsura creării condițiilor trebuie să se treacă la graficul ciclic pe rînd la toate fronturile de lucru. Este de asemenea necesar să se aleagă cel mai important front de lucru și să se înceapă organizarea după grafic cu acest front.

Aplicarea experienței înaintate constituie o pîrghie importantă în lupta pentru ridicarea productivității muncii. O serie de succese obținute de mineri se datoresc tocmai folosirii experienței sovietice, a metodelor înaintate ale fruntașilor întrecerii socialiste din țara noastră. Numeroși mineri din țara noastră au folosit metoda minerului sovietic Novgorodțev — a organizării înaintărilor cu mai multe fronturi — obținînd succese importante. S-au folosit și se folosesc cu succes și alte metode înaintate de lucru.

In generalizarea metodelor înaintate mai sînt încă multe de făcut, mai există încă importante rezerve nefolosite. In multe din întreprinderile noastre miniere mai dăinuie formalismul în transmiterea și aplicarea metodelor și a experienței înaintate. In această direcție ministerul nostru a depus o activitate nesatisfăcătoare, n-a îndrumat și n-a controlat cum se studiază și se generalizează experiența înaintată. Din această cauză unele metode sînt aplicate fără să se studieze în prealabil dacă sînt condiții potrivite pentru aplicarea lor. Astfel, în Valea Jiului s-a căutat să se extindă metoda Novgorodțev și asupra abatajelor frontale, cînd știut este că această metodă s-a născut la înaintări și se poate folosi cu succes numai la lucrările de înaintare.

Mijlocul principal de antrenare a tuturor muncitorilor și tehnicienilor în lupta pentru ridicarea continuă a productivității muncii este desfășurarea largă a întrecerii socialiste. Deși în 1953, 66,6 la sută din muncitorii din industria carboniferă au fost antrenați în întrecerea socialistă, cu 10 la sută mai mulți decît în anul 1952, totuși în întreprinderile miniere mai există încă lipsuri serioase în organizarea întrecerii socialiste. Lipsite de îndrumarea concretă a organelor ministerului, unele conduceri de exploatări miniere nu caută să creeze toate condițiile pentru ca angajamentele luate de muncitori și tehnicieni în întrecere să fie realizate cu succes și astfel multe din angajamente devin formale. Sînt întreprinderi unde, deși numărul celor antrenați în întrecerea socialistă a crescut, totuși productivitatea muncii, datorită deficiențelor de organizare a muncii, a scăzut. Conducerile minelor au datoria să asigure minerilor antrenați în întrecerea socialistă condiții optime de lucru. Dacă grupele de mineri nu sînt asigurate cu materiale, mecanisme, energie electrică, energie pneumatică este normal ca întrecerea socialistă să nu se poată desfășura cum trebuie.

In întreprinderile miniere există imense rezerve interne de creștere a productivității muncii. Din păcate trebuie spus că în multe întreprinderi activitatea gospodărească pentru valorificarea acestor rezerve se desfășoară la un nivel încă destul de scăzut. Avem încă și acum conduceri de mine care pe de o parte țin utilajele în magazie, în loc să le introducă în mină, iar pe de altă parte se plîng că n-au posibilități și cer să li se acorde investiții suplimentare „de la centru". La mina Filipeștii de Pădure, de pildă, de mult timp stau la suprafață stîlpi de fier pentru armarea abatajelor, cu toate că introducerea lor în abataj ar duce la creșterea productivității și la scăderea prețului de cost. La unele exploatări mai dăinuie practica dăunătoare că dacă un utilaj este înlocuit cu altul, cel vechi să nu mai fie reparat, deși ar putea fi încă folosit. Astfel, la minele din Valea Jiului primindu-se o serie de vagonete noi, nu s-a mai întreprins nimic pentru repararea parcului de vagonete vechi și în felul acesta numărul vagonetelor folosite în loc să crească a rămas același.

Dobîndirea unui randament deplin în muncă, creșterea productivității muncii sînt condiționate și de buna aprovizionare a locurilor de muncă, și conducerile minelor trebuie să acorde întreaga atenție acestei probleme. In 1953 s-au pierdut multe tone de cărbune din cauză că minele n-au fost aprovizionate la timp cu explozivi și cu lemn de mină.

Este important să se înțeleagă că realizarea și depășirea planului la cărbune nu se pot face numai de către mineri. Industria carboniferă trebuie să fie ajutată din plin de celelalte ramuri ale economiei naționale. De pildă, Ministerul Industriei Lemnului, Hîrtiei și Celulozei va trebui să se ocupe mai îndeaproape de alimentarea ritmică a minelor cu lemn de armare. Trebuie spus că pînă acum acest minister n-a asigurat industriei carbonifere stocul necesar de lemn pentru armare.

Problema ridicării productivității muncii este una din problemele care se pun cu toată tăria în industria carboniferă și ea trebuie să preocupe nu numai colectivele minelor respective, ci și organele Direcțiilor Generale și aparatul central al Ministerului Industriei Cărbunelui. Este necesar să fie intensificate îndrumarea și ajutorul ministerului în ceea ce privește organizarea luptei pentru obținerea unei productivități mereu mai înalte în întreprinderile carbonifere.

Plenara C.C. al P.M.R. din august 1953 și Planul de stat pe anul în curs pun în fața muncitorilor mineri sarcini însemnate în legătură cu sporirea producției și productivității muncii, cale sigură de îmbunătățire a nivelului de trai al poporului. Să luptăm cu toate forțele pentru a traduce cu cinste în viață aceste sarcini, dînd patriei mereu mai mult cărbune!

Declarația lui Fam Van Dong, șeful delegației Republicii Democrate Vietnam,

la ședința din 10 mai a Conferinței de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe

GENEVA 11 (Agerpres). — TASS transmite declarația făcută la 10 mai de Fam Van Dong, șeful delegației Republicii Democrate Vietnam, la conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe.

Domnilor miniștri ai Afacerilor Externe,
domnilor delegați,

În numele poporului și guvernului Republicii Democrate Vietnam, delegația Republicii Democrate Vietnam consideră necesar să-și facă cunoscută poziția în problema restabilirii păcii în Indochina.

Poziția fundamentală

Poziția fundamentală a poporului și guvernului Republicii Democrate Vietnam constă în următoarele:

PACE, INDEPENDENȚA, UNITATE, DEMOCRAȚIE.

Aceasta constituie năzuința principală, dreptul sfînt pentru înfăptuirea căruia poporul din Vietnam a hotărît să-și consacre toate eforturile și pentru realizarea căruia a hotărît să ducă lupta pînă la capăt. Lupta dreaptă a poporului din Vietnam se bucură de aprobarea fierbinte și de sprijinul sincer al popoarelor din întreaga lume și al oricărui om iubitor de pace și libertate.

Crearea Republicii Democrate Vietnam

De cînd colonialiștii francezi au cotropit țara noastră ei au dus o politică extrem de cruntă, urmărind dezbinarea națiunii noastre, exploatarea și nimicirea poporului nostru. De atunci, poporul vietnamez a continuat să-și stringă puternic rîndurile și să ducă o luptă eroică împotriva cotropitorilor, pentru independență națională, pentru unitatea patriei, pentru dreptul de a se bucura de libertăți democratice și pentru existența pașnică pe teritoriul său național.

A izbucnit cel de al doilea război mondial. Fasciștii germani, italieni, japonezi au încercat să cotropească și să înrobească întreaga lume. Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii, Marea Britanie și alte state, ridicîndu-se în apărarea păcii și democrației, s-au unit în vederea luptei împotriva coaliției fasciste și au zdrobit-o.

Pătruns de aceeași ură față de cotropitorii fasciști, întregul popor din Vietnam s-a ridicat la luptă împotriva dușmanului omenirii.

Cîteva luni după trecerea lui Pétain de partea fasciștilor germani, autoritățile franceze din Indochina au trecut, la rîndul lor, de partea fasciștilor japonezi și le-au predat Indochina în septembrie 1940, obligîndu-se să colaboreze prin toate mijloacele cu fasciștii japonezi împotriva aliaților și popoarelor din Indochina.

Cu toate că autoritățile franceze din Indochina au dat dovadă de o lealitate exemplară față de japonezi, această colaborare a fost de scurtă durată. Suferind înfrîngeri din partea aliaților pe toate teatrele de operațiuni militare, fasciștii japonezi au încercat să-și întărească pozițiile în Indochina căutînd să atragă popoarele Indochinei de partea lor în scopul folosirii potențialului lor pentru continuarea războiului. Pentru înfăptuirea acestei intenții, fasciștii japonezi, pe de o parte, au dizolvat la 9 martie 1945 aparatul colonial francez iar, pe de altă parte, au înscenat comedia creării unui guvern „independent" al Vietnamului pe care l-au încadrat în „sfera înfloririi comune a marii Asii răsăritene". Dintr-o colonie franceză, Indochina s-a transformat într-o colonie japoneză.

Din prima zi a ocupației japoneze, poporul vietnamez, făcînd zid puternic în jurul Ligii pentru independența Vietnamului (Vietmin) și în strînsă colaborare cu popoarele lumii care duceau o luptă gigantică împotriva fascismului, s-a ridicat la luptă armată împotriva cotropitorilor japonezi și a lacheilor lor francezi și apoi vietnamezi, care le-au luat pe rînd locul.

În august 1945, în zona eliberată Viet-Bak a avut loc un congres al reprezentanților poporului vietnamez la care au participat sute de delegați din partea a diferite partide și organizații patriotice, precum și personalități cunoscute prin patriotismul lor. Delegații sosiți din toate regiunile țării au reprezentat toate păturile populației. Congresul a adoptat hotărîrea de a se porni o insurecție generală și, pentru conducerea acestei insurecții, a ales un comitet al eliberării naționale sub președinția marelui conducător al poporului vietnamez, Ho Și Min. Întregul popor, atît din nord cît și din sud, atît de la sate cît și de la orașe, a luat parte cu entuziasm la această insurecție generală și curînd după aceea a smuls puterea din mîinile japonezilor și ale guvernului Bao Dai. Insurecția generală a fost încununată prin victoria deplină obținută în întreaga țară la 19 august 1945. Bao Dai a abdicat, recunoscînd prin următoarele cuvinte inutilitatea domniei sale:

„Nu putem să nu încercăm un oarecare sentiment de regret gîndindu-ne la cei 20 de ani ai guvernării noastre, în decursul cărora n-am putut aduce nici un folos esențial țării noastre. De acum înainte, noi sîntem fericiți de a fi cetățean liber într-o țară independentă. Nu vom îngădui nimănui să abuzeze de numele nostru și de numele familiei regale pentru a semăna disensiuni în rîndurile compatrioților noștri. Trăiască independența Vietnamului. Trăiască Republica noastră democrată".

Regimul feudal al regilor și mandarinilor, putred pînă în măduva oaselor și care în trecut a fost o unealtă docilă în mîinile oricărui agresor, a fost nimicit. Comitetul eliberării naționale a devenit guvernul provizoriu al Vietnamului, în frunte cu președintele Ho Și Min.

La 2 septembrie 1945, președintele Ho Și Min a anunțat, în numele guvernului provizoriu, crearea Republicii Democrate Vietnam.

„...Noi, guvernul provizoriu al Republicii Democrate Vietnam, proclamăm în mod solemn în fața întregii lumi: Vietnamul are dreptul de a fi liber și independent și a devenit în fapt liber și independent. Întregul popor vietnamez este ferm hotărît să mobilizeze toate forțele sale spirituale și materiale, să-și sacrifice viața și averea pentru apărarea independenței și libertății sale".

În baza hotărîrii guvernului Republicii Democrate Vietnam, la 6 ianuarie 1946 au avut loc în întreaga țară alegeri generale libere și democrate pentru prima Adunare Națională a Republicii Democrate Vietnam. Poporul a participat cu entuziasm la aceste alegeri. Au participat la vot aproximativ 90% din alegători. În Cochinchina, unde din cauza provocărilor agresorilor francezi au început încă la 23 septembrie 1945 operațiuni militare, populația și-a îndeplinit totuși cu curaj datoria de a participa la alegeri în ciuda metodelor barbare la care au recurs trupele franceze pentru a zădărnici alegerile generale: arestări, execuții și bombardamente. Candidații ce figurau pe listele Frontului Vietminului au fost aleși printr-o majoritate covîrșitoare. Acest fapt ilustrează în mod grăitor forța frontului național unit și prestigiul de care se bucură el în rîndurile populației.

În timpul primei ei sesiuni, Adunarea Națională a Vietnamului a exprimat recunoștința poporului vietnamez față de președintele Ho Și Min și față de guvernul provizoriu. Ea și-a exprimat apoi încrederea în guvernul constituit de președintele Ho Și Min. Apoi, Adunarea a trecut la elaborarea Constituției Republicii Democrate Vietnam.

În felul acesta, după 80 de ani de luptă împotriva colonialiștilor francezi și după patru ani de luptă împotriva fasciștilor japonezi, poporul vietnamez a doborît regimul dominației străine, a înființat Republica Democrată Vietnam, a înfăptuit năzuințele fundamentale, dreptul sfînt al întregului popor vietnamez: independența națională, unitatea teritorială, libertăți democratice și viața pașnică pe teritoriul național. În domeniul politicii interne, a doua zi după venirea la putere guvernul Republicii Democrate Vietnam a promulgat legi care garantează drepturile fundamentale ale poporului: drepturile omului, libertățile democratice, dreptul de proprietate. El a trecut cu hotărîre la sarcina nobilă de a mobiliza, organiza și conduce poporul în lupta lui împotriva foametei, ignoranței și invaziei străine.

În domeniul relațiilor internaționale, guvernul Republicii Democrate Vietnam a precizat în mod limpede principiile politicii sale externe în declarația din 3 octombrie 1945 a Ministerului Afacerilor Externe:

„Vietnamul duce o luptă grea. Politica sa externă urmărește să ducă această luptă pînă la sfîrșitul ei victorios prin folosirea mijloacelor corespunzătoare și bazîndu-se pe principiile Cartei Atlanticului.

a) În legătură cu aceasta, Vietnamul dorește fierbinte să întrețină legături de prietenie și colaborare sinceră cu Națiunile Unite pe bază de egalitate și ajutor reciproc, în scopul stabilirii unei păci trainice în întreaga lume.

b) Față de Franța, Vietnamul duce următoarea politică: în ceea ce privește cetățenii francezi, dacă vor trăi pașnic, dacă vor menține ordinea și respecta independența și suveranitatea Vietnamului, viața și avutul lor vor fi ocrotite în conformitate cu dreptul internațional. Sîntem însă ferm hotărîți să ducem lupta împotriva colonialiștilor francezi care se pregătesc să dezlănțuie un război în vederea cotropirii țării noastre.

Republica Democrată Vietnam năzuește să stabilească cu Franța relații de prietenie pe bază de egalitate și interese reciproce.

c) Vietnamul este gata să stabilească relații de prietenie cu popoarele asuprite, să colaboreze cu ele pe bază de egalitate, pentru acordarea de ajutor reciproc și sprijin în vederea menținerii și întăririi independenței naționale.

d) Îndeosebi, cu popoarele prietene din Khmer și Patet-Lao, Vietnamul întreține relații bazate pe dreptul popoarelor de a dispune în mod liber de soarta lor. Întrucît aceste trei popoare s-au aflat sub același jug al francezilor, ele trebuie să lupte împreună pentru a se elibera de această robie, să-și acorde ajutor reciproc în vederea cuceririi și apărării independenței. Înafară de aceasta, cele trei țări întrețin între ele strînse legături economice, ele își vor acorda reciproc ajutor în vederea înfăptuirii reconstrucției și vor păși în comun pe calea spre progres".

Așa dar, politica externă și internă a Republicii Democrate Vietnam corespunde pe deplin năzuințelor și drepturilor fundamentale ale poporului vietnamez. Ea corespunde de asemenea pe deplin politicii de menținere a păcii generale. De aceea, această politică a fost primită cu entuziasm de poporul vietnamez care-și consacră toate forțele înfăptuirii ei; ea se bucură, de asemenea, de aprobarea și sprijinul fierbinte al popoarelor din Indochina și din întreaga lume.

Colonialiștii poartă răspunderea pentru dezlănțuirea războiului în Indochina

După proclamarea Republicii Democrate Vietnam a devenit evident că era dominația coloniale franceze în Indochina a luat sfîrșit. Cu toate acestea, colonialiștii francezi, care intenționau să recucerească Indochina, n-au ținut seama de această situație nouă.

La 24 martie 1945, președintele guvernului provizoriu al Franței a menționat în declarația de la Brazzaville că este hotărît să restabilească după război dominația franceză în Indochina.

Pentru aceasta era necesar să se recurgă la forță, să se dezlănțuie războiul. În vederea cuceririi Indochinei, generalul Leclerc a fost numit comandant al corpului expediționar francez.

Corpul expediționar a debarcat în Cochinchina și, datorită faptului că a atacat prin surprindere, a ocupat orașul Saigon la 23 septembrie 1945, de unde a extins războiul asupra Indochinei de sud. În felul acesta a început războiul colonialiștilor francezi pentru cucerirea Indochinei.

Exprimînd hotărîrea fermă a poporului vietnamez de a apăra pacea, independența, unitatea și democrația, Adunarea Națională a Republicii Democrate Vietnam a făcut în prima sa sesiune din 2 martie 1946 următoarea declarație:

„...Suveranitatea Vietnamului aparține în întregime poporului vietnamez.

...Dar la 23 septembrie 1945, colonialiștii francezi au recurs din nou la forță pentru a cotropi teritoriul vietnamez. Acest act de agresiune constituie o încălcare flagrantă a principiului egalității popoarelor, a dreptului popoarelor la autodeterminare, a principiilor proclamate la diferite conferințe ale țărilor aliate.

Adunarea Națională Vietnameză a hotărît să apere independența națională și teritoriul național, precum și dreptul poporului vietnamez la libertate".

23 septembrie 1945 a marcat începutul războiului de cotropire dezlănțuit de colonialiștii francezi. Pornind la 23 septembrie 1945 agresiunea, colonialiștii francezi și-au asumat în felul acesta răspunderea pentru dezlănțuirea războiului în Indochina.

După ce a invadat Indochina de sud, corpul expediționar francez a pregătit extinderea războiului în nordul Indochinei. Dar colonialiștii francezi au început să-și dea seama că au în fața lor un întreg popor ferm hotărît să-și apere independența, un popor care în vederea luptei s-a unit strîns în jurul guvernului pe care l-a ales și care simboliza năzuințele poporului spre o viață pașnică, liberă și fericită.

Într-adevăr, guvernul Republicii Democrate Vietnam a trecut imediat după constituirea sa la refacerea țării ruinate în urma dominației coloniale de aproape un veac și pustiițele de războiul de patru ani, și în același timp a dus o politică de pace și prietenie față de toate țările, inclusiv față de Franța. Această politică justă a guvernului a unit strîns în jurul său, într-o alianță trainică, întregul popor vietnamez, de la frontiera Chinei pînă la capul Kamo, indiferent de rasă, apartenență de clasă, convingeri politice și credințe religioase. Această politică a însuflețit milioanelor de oameni o credință și un entuziasm în stare să biruie orice obstacol, să făurească minuni și să îndeplinească cele mai grele și grandioase sarcini.

Această realitate era atît de evidentă și indiscutabilă, încît Franța a consimțit la semnarea cu Republica Democrată Vietnam a acordului preliminar de la 6 martie 1946, în virtutea căruia „guvernul francez recunoaște Republica Democrată Vietnam ca stat liber" și și-a luat obligația să înceteze operațiunile militare începute la 23 septembrie 1945 împotriva Vietnamului.

Dar pentru colonialiștii francezi acordul de la 6 martie 1946 a fost numai un mijloc pentru introducerea trupelor lor în nordul Indochinei, „pentru revenirea fără luptă la Hanoi", cum s-a exprimat generalul Leclerc în scrisoarea sa din 27 martie 1946, și pentru continuarea în felul acesta a politicii lor de cotropire.

Unicul punct din acordul preliminar de la 6 martie 1946 care a avut însemnătate în ochii lor a fost următorul:

„Guvernul Vietnamului declară că este gata să primească cu prietenie armata franceză cînd va înlocui trupele chineze, în conformitate cu acordurile internaționale".

În ceea ce privește celelalte articole referitoare la independența și unitatea Vietnamului, ca de pildă articolul 1:

„Guvernul francez recunoaște Republica Vietnam ca stat liber care are guvernul parlamentul, armata și finanțele sale, făcînd parte din Federația indochineză și Uniunea franceză. În ceea ce privește unificarea celor trei „Ki" (în limba anamită „Ki" înseamnă țară — N.R.), guvernul francez se obligă să confirme hotărîrile luate de populație prin referendum", sau articolele privitoare la retragerea corpului expediționar francez din Indochina (paragraful „A" și „B" din articolul 2 al acordului suplimentar) în care se spune:

a) Unitățile care au avut misiunea să asigure paza prizonierilor de război japonezi... vor fi retrase de îndată ce va fi terminată misiunea lor în urma repatrierii prizonierilor de război japonezi și, în orice caz, cel mai tîrziu după zece luni.

b) Unitățile care au avut misiunea să asigure în colaborare cu armata Vietnamului menținerea ordinei publice și securității pe teritoriul Vietnamului, vor fi înlocuite anual cu armata vietnameză în proporție de o cincime și, în felul acesta, această înlocuire va fi în fapt terminată în decurs de cinci ani.

Sau articolele privitoare la colaborarea dintre forțele armate franceze și armata Republicii Democrate Vietnam la retragerea trupelor gomindaniste și mai ales în ceea ce privește articolele cu privire la aplicarea armistițiului: „Fiecare din părțile contractante va lua toate măsurile necesare pentru încetarea imediată a operațiunilor militare, menținerea trupelor pe pozițiile lor respective și crearea de condiții favorabile necesare pentru începerea imediată de tratative amicale și sincere", — colonialiștii francezi nu le-au luat deloc în considerație și le-au încălcat neîncetat. Acest lucru este confirmat în memoriul trimis guvernului francez la 31 decembrie 1946 de guvernul Republicii Democrate Vietnam.

În ceea ce privește guvernul Republicii Democrate Vietnam, el a continuat politica sa de pace. După eșecul conferinței de la Dalat, el a făcut tot posibilul pentru convocarea conferinței de la Fontainebleau.

Tocmai în momentul deschiderii conferinței de la Fontainebleau și în decursul întregii activități a acestei conferințe, colonialiștii francezi au trecut în grabă la atacuri agresive, aducînd grave prejudicii independenței, unității și suveranității Republicii Democrate Vietnam, încălcînd textul și spiritul acordului preliminar din 6 martie 1946:

ocuparea platoului superior de la sud de Trunbo;

ocuparea provinciilor Son-La, Lai-Ciau;

ocuparea Dong-Dang-ului la frontiera chino-vietnameză;

ocuparea zonei de coastă de la Tonkin;

ocuparea Bak-Nin-ului;

crearea guvernului Cochinchinei autonome;

convocarea la 1 august 1946 la Dalat a unei conferințe federale indochineze, sub președinția amiralului D'Argenlieu, ceea ce a provocat încetarea conferinței de la Fontainebleau.

Cu toate acestea, pentru a evita eșecul complet al conferinței de la Fontainebleau și pentru a destinde atmosfera de război, creată aproape pretutindeni de colonialiștii francezi, precum și pentru a deschide calea în vederea unor tratative ulterioare, președintele Ho Și Min a încheiat cu guvernul francez la 14 septembrie 1946 un acord provizoriu (un modus vivendi), ale cărui articole principale merită o deosebită atenție:

„Articolul 9. Preocupîndu-se de restabilirea cît mai grabnică în Cochinchina și în Annamul de sud a ordinei publice, necesară atît pentru dezvoltarea nestingherită a libertăților democratice cît și pentru reluarea relațiilor comerciale, și fiind conștiente de consecințele favorabile ale încetării reciproce a acțiunilor de violență și ostilitate, guvernul francez și guvernul Republicii Democrate Vietnam au căzut de acord asupra următoarelor măsuri:

a) cele două părți încetează acțiunile de violență și ostilitate,

b) acordurile dintre statele majore francez și vietnamez vor reglementa condițiile de aplicare a măsurilor luate de comun acord, precum și controlarea lor..."

„Articolul 10. Guvernul Republicii Franceze și guvernul Republicii Democrate Vietnam au căzut de acord asupra încheierii în comun a unor acorduri speciale în legătură cu toate problemele ce se pot ivi, în scopul întăririi legăturilor de prietenie și al pregătirii căilor pentru un acord general definitiv. În acest scop, tratativele vor fi reluate cît mai repede posibil și nu mai tîrziu de ianuarie 1947".

Dar colonialiștii francezi n-au vrut pace. Ei s-au gîndit numai cum să extindă operațiunile militare pentru a cotropi întreaga Indochină.

În ciuda condițiilor acordului privitor la „modus vivendi" din 14 septembrie, colonialiștii francezi au instituit servicii vamale proprii și, cu începere de la 20 noiembrie 1946, au provocat la Haifon incidente sîngeroase: artileria lor grea a omorît la Haifon zeci de mii de cetățeni pașnici din rîndurile noastre. În același timp ei au ocupat Lang-Son. În capitala Hanoi, trupele franceze au instaurat un regim de teroare. La 17 decembrie 1946, maiorul Fond, șeful delegației franceze în comisia mixtă centrală de legătură și control, și la 19 decembrie generalul Morlière, comandantul trupelor franceze din Indochina de nord, au adresat autorităților vietnameze ultimatumuri cerînd dezarmarea unităților care asigurau securitatea și a detașamentelor de autoapărare din capitala Hanoi. Acest lucru a determinat întregul popor vietnamez să se ridice în apărarea patriei aflate în primejdie, la luptă împotriva agresorului, care voia să-l stringă de git și să-l sugrume.

Cu toate acestea, guvernul Republicii Democrate Vietnam a continuat să adreseze guvernanților Franței apeluri de a pune capăt acțiunilor dușmănoase. La 19 decembrie 1946, președintele Ho Și Min a trimis președintelui Adunării Naționale franceze și șefului guvernului francez o telegramă cerînd să se ia măsuri pentru încetarea provocărilor și vărsărilor de sînge, a căror răspundere revenea trupelor franceze. Chiar după începerea conflictului, președintele Ho Și Min a adresat în repetate rînduri guvernului francez apeluri de a lua măsuri pentru încetarea operațiunilor militare și începerea de tratative în scopul restabilirii păcii.

La 19 aprilie 1947, după ce Emile Bollaert a fost numit înalt comisar, ministrul Afacerilor Externe al Vietnamului a propus oficial guvernului francez să pună capăt operațiunilor militare și să înceapă tratative pentru reglementarea pașnică a conflictului.

La 13 mai 1947, înaltul comisar Bollaert a adresat președintelui Ho Și Min propunerea de a încheia armistițiul cerînd în special: încetarea operațiunilor militare; predarea întregului armament în termen de trei săptămîni; libertatea de deplasare pe teritoriul Vietnamului pentru trupele franceze.

Aceasta a fost o cerere de capitulare necondiționată. Guvernul Vietnamului a refuzat fireșe să se predea.

La sfîrșitul anului 1947, colonialiștii francezi au început o largă ofensivă împotriva Viet-Bak-ului; el sperau că terminarea victorioasă a acestei ofensive va duce la terminarea războiului. Dar această ofensivă a dat greș. Poporul vietnamez a repurtat o mare victorie și și-a arătat forța.

A început o nouă perioadă a războiului. Războiul devenea tot mai intens și tot mai crîncen pe toate fronturile. Și treptat se creau condiții mai favorabile pentru Vietnam.

Atunci a început amestecul imperialiștilor americani în războiul din Indochina.

Amestecul american. Răspunderea americanilor pentru prelungirea și extinderea războiului

Politica de amestec a imperialismului american în războiul din Indochina constituie o parte integrantă a politicii de forță duse de S.U.A. după cel de al doilea război mondial în scopul instaurării dominației mondiale.

Slăbirea Franței ca urmare a războiului din Indochina, faptul că ea are nevoie de ajutorul american pentru continuarea acestui război, au creat pentru S.U.A. o ocazie propice și condiții pentru acest amestec.

Începînd amestecul în războiul indochinez, imperialismul american urmărește înlăturarea treptată a francezilor din Indochina, transformarea Indochinei într-o colonie americană, acapararea economiei și bogățiilor naturale ale Indochinei, înăbușirea mișcării de eliberare națională și democratice a popoarelor din Indochina, transformarea Indochinei într-o trambulină pentru acapararea țărilor Asiei de sud-est, transformarea Indochinei într-o bază militară americană. Amestecîndu-se din ce în ce mai activ în războiul din Indochina, prelungindu-l și extinzîndu-l, imperialismul american încearcă totodată să salveze economia americană de primejdia serioasă a crizei, care după semnarea armistițiului din Coreea a devenit pentru S.U.A. o primejdie deosebit de serioasă.

Istoricul acestui amestec american arată limpede scopurile urmărite de americani (sus-menționate), precum și diferitele etape ale amestecului și metodele folosite pentru atingerea scopului.

În august 1947, un diplomat american a plecat la Hongkong, a dus tratative cu Bao Dai, apoi în septembrie 1947 a avut o întrevedere cu autoritățile franceze din Indochina, după care a plecat în Franța unde a dus tratative cu guvernul francez. În decembrie 1947, acest diplomat a cerut amestecul americanilor în războiul din Indochina, declarînd: „Bao Dai trebuie recunoscut și trebuie să se dea un ajutor lui Bao Dai ca să-și creeze o armată". El a cerut în mod categoric francezilor: „Dacă Franța nu va dori o astfel de soluție, America trebuie să ia această chestiune în mîinile sale".

Anul 1950 a fost marcat prin începutul unei noi etape a amestecului imperialismului american în războiul indochinez. Această etapă a început atunci cînd Armata populară chineză de eliberare a zdrobit forțele armate ale lui Cian Kai-și și a desăvîrșit eliberarea uriașului continent chinez.

La începutul anului 1950 misiunea Jessup, trimisă în Indochina, a luat hotărîrea de a se trimite în Indochina o misiune militară americană și o misiune economică americană și a făgăduit de asemenea ajutor militar în schimbul promisiunii colonialiștilor francezi de a crea în scurt timp așa-numitul guvern național, care să dispună de armată și care să fie investit cu largi puteri în problemele relațiilor externe. După misiunea lui Jessup, autoritățile americane au făcut declarații făgăduind în mod oficial amestecul american în Indochina.

Înfringerea grea suferită la sfîrșitul anului 1950 a înrăutățit considerabil situația corpului expediționar francez, silit acum să aibă de-aface cu atacurile tot mai puternice ale forțelor armate ale poporului vietnamez. Intervenționiștii americani au profitat de această situație pentru a-și intensifica amestecul în războiul din Indochina.

În anul 1953, armistițiul din Coreea a silit pe imperialiștii americani să acorde o atenție sporită Indochinei. Cercurile guvernamentale americane au insistat asupra „importanței" Indochinei și asupra necesității de a acorda ajutor colonialiștilor francezi. Anul 1953 a fost un an de noi victorii repurtate pe toate fronturile de popoarele din Vietnam, Khmer și Patet-Lao. În 1953, lupta poporului francez împotriva războiului din Indochina a repurtat noi succese, cuprinzînd cele mai largi păturI ale poporului și ale opiniei publice din Franța. Faptul că colonialiștii francezi, pomenindu-se într-o situație disperată au intrat în impas, a constituit pentru imperialiștii americani o ocazie prielnică pentru intensificarea amestecului lor. Acest amestec și-a găsit expresia în acordarea de noi credite militare și în participarea directă a imperialismului american la conducerea strategică a operațiunilor militare și îndeosebi la pregătirea și realizarea planului Navarre.

În ciuda amestecului american tot mai intens în acest război, trupele franceze suferă însă o înfrîngere după alta, iar popoarele din Vietnam, Khmer și Patet-Lao continuă să repurteze noi victorii. La sfîrșitul anului 1953 și la începutul anului 1954, forțele armate ale Vietnamului, Khmerului și Patet-Lao și-au intensificat activitatea pe toate fronturile și au repurtat noi victorii importante. Planul Navarre n-a ajutat la îmbunătățirea situației militare a inamicului ci, dimpotrivă, a agravat-o. Imperialiștii americani au profitat din nou de aceasta pentru a întreprinde noi acțiuni de intensificare a amestecului: acordarea de noi credite militare mai mari pe anul 1954; un nou ajutor considerabil în aviație prin trimiterea de personal pentru a participa direct la exterminarea populației din Vietnam, Khmer și Patet-Lao; în schimb, americanii cer participarea la pregătirea așa-numitei armate „naționale".

În ultimele luni, victoriile considerabile ale popoarelor din Indochina, succesele mișcării pentru pace din Franța și perspectivele restabilirii păcii pe care le deschide conferința de la Geneva provoacă îngrijorarea intervenționiștilor americani. Ei uneltesc noi planuri (planul „de acțiuni comune", „de securitate colectivă"...), pentru a prelungi și extinde războiul din Indochina cu ajutorul adepților francezi ai ducerii războiului pînă la capăt. Această politică a forței și războiului a stîrnit protestele popoarelor și guvernelor din diferite țări din Asia de sud-est.

Pentru a justifica această politică a forței și războiului, intervenționiștii americani invocă apărarea Statelor Unite, apărarea Asiei de sud-est, apărarea libertății.

Apărarea Statelor Unite? Asta înseamnă că noi, popoarele din Indochina, reprezentăm un pericol pentru Statele Unite? Nici un om cu judecată sănătoasă nu poate admite măcar o clipă o asemenea supoziție absurdă.

Apărarea Asiei de sud-est? Într-adevăr, pacea și securitatea țărilor din sud-estul Asiei și din Asia se află în primejdie dar în nici un caz din partea popoarelor din Indochina sau din altă țară din Asia, ci tocmai din partea imperialiștilor americani.

Apărarea libertății? Dar tocmai noi, popoarele asuprite din Indochina, popoarele asuprite din Asia, popoarele asuprite din lume, sîntem cei mai fermi și consecvenți apărători ai libertății noastre, ai libertății pentru toate popoarele de a-și alege regimul politic și de a-l apăra împotriva tuturor primejdiilor înrobirii imperialiste.

Modificarea caracterului amestecului american în războiul din Indochina dezvăluie următoarele fapte:

imperialiștii americani transformă pe de o parte Franța într-o unealtă a politicii lor, iar pe de altă parte pregătesc înlăturarea Franței din Indochina. Cercurile franceze, însă, partizane ale războiului necruțător, în miopia lor reacționară doresc continuarea războiului. Pentru a continua războiul ele au nevoie de ajutorul american și ajung astfel la cheremul intervenționiștilor americani, care își vor asuma povara „înlocuirii" francezilor într-un moment propice pentru că aceștia vor fi slabi sau intransigenți. Pe de altă parte, obligînd pe francezi să continue războiul din Indochina, imperialiștii americani intenționează de asemenea să slăbească Franța pentru ca să și-o poată mai bine subordona în Europa.

Acesta este primul aspect al amestecului american.

Un alt aspect al amestecului american este crearea așa-numitului regim național căruia Franța, după cum i se propune, urmează să-i acorde întreaga „independență". Crearea așa-numitului guvern național cît și crearea unei armate „naționale", care să existe separat de corpul expediționar francez, — acestea sînt condițiile pe care le impun imperialiștii americani colonialiștilor francezi în schimbul ajutorului lor militar. Aceste condiții le permit să acapareze nemijlocit așa-numitele guverne și armate naționale, să desăvîrșească înlăturarea francezilor, să-și realizeze în întregime politica lor de „folosire a indochinezilor împotriva indochinezilor", să intensifice operațiunile militare și să extindă războiul.

Cercurile guvernante din Statele Unite exercită tot felul de presiuni asupra Franței în scopul extinderii războiului din Indochina, cerînd trimiterea în Indochina de noi contingente militare franceze, membri ai legiunii străine, tot felul de mercenari, printre care și hitleriști, precum și trupe africane. Astfel, cercurile imperialiste din S.U.A. și Franța vor să continue războiul în propriile lor interese cu prețul sîngelui altora.

Ei scontează să atragă chiar și alte țări în război. Toate acestea se fac pentru a prelungi și extinde războiul în scopul transformării Indochinei și a țărilor învecinate ei în colonii americane. Acestea sînt planurile celor mai înveterați dușmani ai păcii în Indochina. Rezistența eroică a popoarelor din Indochina a zădărnicit însă aceste planuri. Această rezistență devine pe zi ce trece tot mai puternică și mai activă. Situația militară a inamicului este astăzi mai grea ca oricînd, îndeosebi în urma marii victorii repurtate de armata de eliberare a Republicii Democrate Vietnam la Dien Bien Fu în ajunul conferinței noastre, a cărei importanță este limpede pentru toți. Sigure de drepturile lor și puternice prin unitatea lor, popoarele din Indochina sînt ferm hotărîte să lupte pentru a zădărnici toate planurile intervenționiștilor americani.

Iată de ce intervenționiștii americani și adepții francezi ai ducerii războiului pînă la capăt creează în prezent principalul obstacol pentru încetarea războiului și restabilirea păcii în Indochina.

Încercînd să prelungească și să extindă războiul din Indochina, intervenționiștii americani cer unei serii de țări să participe la război, creînd astfel o nouă primejdie pentru pace în Asia și în întreaga lume.

Această politică a agresiunii, aceste provocări militare contravin intereselor popoarelor din Vietnam, Khmer și Patet-Lao, contravin intereselor popoarelor francez și american. Popoarele din Vietnam, Khmer și Patet-Lao doresc pace, independență, unitate, democrație. Ele doresc stabilirea unor relații prietenești cu popoarele din întreaga lume. Aspirațiile lor corespund intereselor popoarelor din întreaga lume. Cauza popoarelor din Vietnam, Khmer, Patet-Lao, care este cauza păcii, va triumfa în mod inevitabil.

Succesele rezistenței și construcției

Popoarele din Vietnam, Khmer și Patet Lao luptă în mod eroic împotriva cotropitorilor imperialiști.

În cursul luptei de rezistență poporul și armata Republicii Democrate Vietnam mențin și întăresc forțele rezistenței în domeniul militar, politic, economic și cultural. În prezent, sub conducerea guvernului, regimul republicii democrate s-a consolidat pe un teritoriu a cărui suprafață depășește trei sferturi din întreaga suprafață a țării. Programul guvernului se traduce în viață cu succes pe acest teritoriu: o largă uniune națională fără deosebire de clasă, rasă, concepții politice și religioase; libertăți democratice garantate și îndeosebi libertatea credinței și a cultului religios; o politică economică și financiară corespunzătoare (sporirea producției, scăderea impozitelor, curmarea inflației, stabilizarea prețurilor, crearea unei valute forte, dezvoltarea comerțului exterior și interior); aplicarea treptată a unei politici agrare juste; lupta cu succes împotriva analfabetismului și dezvoltarea învățămîntului.

Ca urmare a acestor realizări prestigiul și influența guvernului și a regimului republicii democrate se extind peste tot în regiunile vremelnic ocupate de către inamic. Acest adevăr a fost de mult recunoscut de oamenii politici bine informați asupra situației din Indochina, de către ziariștii care au vizitat Indochina. Izvorul acestui prestigiu și acestei influențe rezidă în faptul că republica democrată exprimă voința întregului popor vietnamez, care dorește pacea și independența națională, unitatea teritorială și libertăți democratice.

În ce privește politica externă, la 14 ianuarie 1950, guvernul Republicii Democrate Vietnam a declarat că „este gata să stabilească relații diplomatice cu țările care respectă dreptul Vietnamului la egalitatea în drepturi, integritatea teritorială și suveranitatea națională, pentru a garanta pacea în întreaga lume și a construi democrația în întreaga lume".

Numeroase țări, a căror populație se cifrează la peste 800 milioane locuitori, au recunoscut Republica Democrată Vietnam și în același timp uriașa majoritate a popoarelor din alte țări este din toată inima alături de ea.

Marile succese ale guvernului Republicii Democrate Vietnam în domeniul luptei de rezistență și al înfăptuirii construcției în țară constituie rezultatul justeței politicii urmate de el: „A duce o luptă de rezistență îndelungată și cu propriile noastre forțe". Poporul din Vietnam este pătruns de încrederea nezdruncinată în forțele sale nelimitate și depune toate eforturile pentru a mobiliza, dezvolta și organiza aceste forțe în vederea zdrobirii cotropitorilor imperialiști și a desfășura opera de construcție în țara sa.

Poporul și forța populară formează acea bogăție de nepreț pe care nu pot dispune agresorii imperialiști în ciuda manevrelor lor îndreptate spre înșelarea, coruperea și reprimarea poporului. Ei vorbesc despre libertate, independență, democrație, în timp ce tocmai ei sînt cei mai înveterați dușmani ai libertății, independenței și democrației. Ceea ce ei denumesc libertate, independență și democrație reprezintă în realitate doar o înșelătorie menită să camufleze politica lor de cotropiri și de înrobire a popoarelor. În regiunile aflate sub controlul lor ei duc un război total și transformă satele în scrum, iar

(Continuare în pag. IV-a)

Declarația lui Fam Van Dong, șeful delegației Republicii Democrate Vietnam,

la ședința din 10 mai a Conferinței de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe

(Urmare din pag. III-a)

urlașele ogoare de orez — în pămînt pustiu.

El aplică în mod sistematic o politică de pauperizare și de corupere a maselor în scopul creării unor condiții favorabile realizării politicii de folosire a indochinezilor împotriva indochinezilor.

In ce privește guvernul de pe teritoriul vremelnic ocupat, lumea întreagă și chiar și adversarii noștri recunosc că el nu reprezintă decît pe sine însuși și pe acei care-l numesc sau îl inoculesc, că el nu este sprijinit de populație și că unicul sens al existenței sale constă în a duce, sub masca independenței și democrației, politica războiului imperialist.

In Patet-Lao, după victoria revoluției din august în Vietnam, poporul din Patet-Lao s-a răsculat și a smuls puterea din mîinile fasciștilor japonezi. La 12.10.1945 a fost creat un guvern provizoriu al Patet-Lao care a proclamat independența țării. Regele Sisavang Vong a semnat actul abdicării de la tron.

De cînd colonialiștii francezi au invadat din nou Patet-Lao, guvernul din Patet-Lao conduce mișcarea de rezistență a poporului. La sfîrșitul anului 1950, o conferință formată din reprezentanți de pe întreg teritoriul Patet-Lao a numit un nou guvern și a trasat programul politic al statului Patet-Lao privind rezistența armată și opera de construcție națională. Mișcarea de rezistență din Patet-Lao a obținut, în deosebi după anul 1950, numeroase succese, nimicind o mare parte a forțelor dușmane și eliberînd mai mult de jumătate din țară. In regiunile eliberate, guvernul de rezistență din Patet-Lao a înfăptuit reforme democratice și a luat toate măsurile necesare pentru ridicarea nivelului de trai al poporului, pentru sporirea forțelor poporului în vederea luptei.

In statul Khmer, colonialiștii francezi, încercînd să cotropească din nou țara în octombrie 1945, au întîmpinat împotrivirea poporului din Khmer, ferm hotărît să lupte pentru a scutura jugul robiei colonialiștilor și al regimului monarhic.

Conferința națională a reprezentanților poporului, întrunită în aprilie 1950, la care au asistat reprezentanți ai tuturor claselor populației, a numit un Comitet al eliberării naționale și a proclamat independența statului Khmer. Primul act al Comitetului de eliberare națională a fost proclamarea libertăților democratice. Ulterior, Comitetul de eliberare a fost transformat în guvern provizoriu. Sub conducerea guvernului provizoriu, poporul din Khmer a repurtat numeroase victorii în lupta sa împotriva colonialiștilor francezi, a intervenioniștilor americani și a regimului monarhic. In regiunile eliberate, organele puterii au creat un regim democratic, au ridicat nivelul de trai al populației. Ca urmare a acestui fapt, autoritatea guvernului s-a întărit; guvernul se bucură de autoritate și în raioanele ocupate vremelnic de dușmani.

In lupta împotriva agresorilor imperialiști, popoarele din Vietnam, Khmer și Patet-Lao se bucură de simpatia și sprijinul fierbinte al popoarelor iubitoare de libertate din întreaga lume, pentru că împotrivirea popoarelor din Vietnam, Khmer și Patet-Lao constituie o luptă dreaptă, precum și pentru că războiul agresiv din Indochina pe care imperialiștii l-au dezlănțuit și pe care-l continuă și se străduie să-l extindă reprezintă o serioasă primejdie pentru pacea în Asia și în întreaga lume.

Popoarele din întreaga lume, și anume: popoarele din țările Asiei și Asiei de sud-est, poporul marii Republici Populare Chineze, marele popor al Indiei, popoarele Indoneziei, Birmaniei etc. și-au exprimat solidaritatea fierbinte cu popoarele din Indochina. Recent, opinia publică mondială, ca și opinia publică din țările Asiei și Asiei de sud-est, a fost indignată de manevrele imperialiștilor americani îndreptate spre înfăptuirea așa-ziselor „acțiuni unite și securități colective", care reprezintă în fapt o primejdie de extindere a războiului, o primejdie pentru pacea în Asia și în întreaga lume.

Calea spre restabilirea păcii

Faptele citate mai sus arată în mod limpede că:

1. — Cele mai profunde năzuințe și cele mai legitime drepturi ale popoarelor din Vietnam, Khmer și Patet-Lao sînt pacea, independența, unitatea și democrația. Aceasta constituie un drept sfînt al oricărui popor. Cînd aceste năzuințe și aceste drepturi sînt călcate în picioare de către agresori străini, toate cele trei popoare sînt nevoite să pună mîna pe arme pentru a apăra existența patriei lor.

2. — De la înființarea sa, Republica Democrată Vietnam a dus în permanență o politică de pace și prietenie cu Franța. Guvernul Republicii Democrate Vietnam s-a angajat de trei ori în tratative cu guvernul francez și a semnat cu el acorduri preliminare la 6.3.1946 și un modus vivendi la 14.9.1946. Dar colonialiștii francezi au zădărnicit cu încăpățînare tratativele, au încălcat acordurile și vor să restabilească dominația lor colonială prin război. In prezent intervenioniștii americani și adepții războiului din Franța depun toate eforturile pentru a extinde războiul din Indochina. El reprezintă cel mai mare obstacol în calea încetării războiului și a restabilirii păcii în Indochina.

3. — La rîndul lor, poporul și guvernul Republicii Democrate Vietnam năzuiesc în prezent, ca și în trecut, spre pace și „sînt ferm hotărîte să sprijine politica îndreptată spre reglementarea tuturor conflictelor internaționale pe calea tratativelor, spre slăbirea încordării internaționale, spre stabilirea și menținerea de relații de prietenie între popoarele întregii lumi". (Raportul guvernului Republicii Democrate Vietnam la cea de a 3-a sesiune a Adunării Naționale, 1.12.1953). La sfîrșitul lui noiembrie 1953, răspunzînd la o întrebare a unui corespondent al ziarului „Expressen", președintele Ho Și Min a declarat că poporul și guvernul Republicii Democrate Vietnam sînt gata să înceapă tratativele necesare pentru restabilirea păcii în Indochina.

Poziția expusă mai sus este poziția comună a poporului și guvernului Republicii Democrate Vietnam, a poporului și guvernului de rezistență al statului Khmer, a poporului și guvernului de rezistență din Patet-Lao.

Miniștrii respectivi ai Afacerilor Externe ai Republicii Democrate Vietnam și guvernelor de rezistență din statele Khmer și Patet-Lao au aprobat hotărîrea conferinței de la Berlin de a se convoca conferința de la Geneva pentru discutarea problemei restabilirii păcii în Indochina.

Pornind de la aceste fapte, delegația guvernului Republicii Democrate Vietnam, în numele guvernului Republicii Democrate Vietnam, declară:

„Poporul și guvernul Republicii Democrate Vietnam, la fel ca și popoarele și guvernele de rezistență din Khmer și Patet-Lao, sînt gata să reglementeze pe calea tratativelor problema restabilirii păcii în Indochina pe baza recunoașterii drepturilor naționale ale popoarelor din Indochina: unitatea națională și independența și libertățile democratice, creînd în felul acesta condițiile pentru restabilirea relațiilor de prietenie între popoarele Indochinei și Franței, pe bază de egalitate și interese reciproce. Aceasta este calea care asigură restabilirea în condițiile cchitității și onoarei a unei păci trainice și îndelungate în Indochina, unica cale care va asigura cu adevărat pacea și securitatea țărilor din Asia de sud-est și din Asia și care va contribui în mod efectiv la slăbirea încordării internaționale, la menținerea și întărirea păcii în întreaga lume".

In prezent, intervenioniștii americani se tem de pace. El încearcă prin toate mijloacele să mobilizeze forțele cele mai reacționare, cu cea mai războinică stare de spirit, pentru zădărnicirea eforturilor îndreptate spre restabilirea păcii în Indochina. Guvernele și popoarele din Republica Democrată Vietnam, Khmer și Patet-Lao sînt gata să-și unească eforturile cu eforturile poporului francez, cu eforturile tuturor oamenilor de bună credință din întreaga lume pentru ca conferința de la Geneva să ducă la reglementarea satisfăcătoare a problemei încetării războiului și a restabilirii păcii în Indochina.

Delegația guvernului Republicii Democrate Vietnam este gata să-și unească eforturile cu eforturile delegaților altor țări reprezentate la conferința de față, pentru a asigura succesul conferinței.

In conformitate cu cele expuse mai sus, delegația Republicii Democrate Vietnam supune conferinței următoarele propuneri pentru restabilirea păcii în Indochina:

Cu privire la restabilirea păcii în Indochina

„1.— Recunoașterea de către Franța a suveranității și independenței Vietnamului pe întregul teritoriu al Vietnamului, precum și a suveranității și independenței Khmerului și Patet-Lao;

2.— Realizarea unui acord pentru retragerea tuturor trupelor străine de pe teritoriile Vietnamului, Khmerului și Patet-Lao, în termene ce urmează a fi stabilite de comun acord între părțile beligerante. Pînă la retragerea trupelor este necesar să se ajungă la o înțelegere în problema dislocării trupelor franceze în Vietnam, acordîndu-se o deosebită atenție faptului ca numărul punctelor de dislocare să fie limitat la maximum. Să se prevadă că trupele franceze nu trebuie să se amestece în treburile administrației locale în zonele de dislocare.

3.— Ținerea unor alegeri libere generale în Vietnam, Khmer și Patet-Lao. Convocarea unor conferințe consultative ale reprezentanților guvernelor celor două părți în Vietnam, Khmer și Patet-Lao, pentru fiecare în parte în condițiile asigurării libertății de acțiune a partidelor, grupurilor și organizațiilor obștești patriotice, pentru pregătirea și ținerea unor alegeri generale în scopul constituirii unui guvern unic în fiecare țară, neadmițîndu-se vreun amestec din afară. Pentru supravegherea pregătirii și ținerii alegerilor vor fi constituite comisii locale.

Pînă la constituirea unor guverne unice în fiecare din statele sus menționate, guvernele celor două părți vor administra respectiv regiunile care se vor afla sub administrația lor după înfăptuirea reglementării, în conformitate cu acordul privitor la încetarea operațiunilor militare.

4. Declarația delegației Republicii Democrate Vietnam cu privire la faptul că guvernul Republicii Democrate Vietnam este gata să examineze problema intrării Republicii Democrate Vietnam în Uniunea franceză, în conformitate cu principiul aderării de bună voie și condițiile acestei intrări. Declarații corespunzătoare urmează să fie făcute de guvernele din Khmer și Patet-Lao.

5. Recunoașterea de către Republica Democrată Vietnam precum și de către Khmer și Patet-Lao a existenței intereselor economice și culturale ale Franței în aceste state.

După constituirea guvernelor unice în Vietnam, Khmer și Patet-Lao, relațiile economice și culturale ale acestor state cu Franța urmează să fie reglementate în conformitate cu principiile egalității în drepturi și intereselor reciproce. Pînă la constituirea guvernelor unice în cele trei state, relațiile economice și culturale dintre Indochina și Franța vor rămîne temporar fără schimbări așa cum sînt ele în prezent. Dar, în regiunile în care au fost întrerupte comunicațiile și legăturile comerciale, ele pot fi restabilite pe baza unei înțelegeri între cele două părți.

Cetățenii fiecărei părți vor avea un statut privilegiat, care urmează să fie stabilit ulterior, în ceea ce privește domicilierea, deplasarea și libera inițiativă pe teritoriul celeilalte părți.

6. Părțile beligerante își iau obligația de a nu supune urmăririi persoanele care au colaborat cu cealaltă parte în timpul războiului.

7. Efectuarea unui schimb reciproc de prizonieri de război.

8. Înfăptuirea măsurilor indicate la punctele 1—7 trebuie să fie precedată de încetarea operațiunilor militare în Indochina și de încheierea în acest scop între Franța și fiecare dintre cele trei state a unor acorduri corespunzătoare, în care trebuie să fie prevăzute următoarele:

a) încetarea totală și simultană a focului pe întregul teritoriu al Indochinei de către toate forțele armate ale părților beligerante — forțe terestre, navale și militare aeriene. Pentru întărirea armistițiului, în fiecare din cele trei țări din Indochina, se efectuează de cele două părți reglementarea respectivă a teritoriului regiunilor ocupate de ele și se prevede ca cele două părți să nu-și pună reciproc piedici în timpul trecerii trupelor celeilalte părți prin teritoriul ocupat de cealaltă parte, în scopul înfăptuirii reglementării sus amintite;

b) încetarea completă a aducerii în Indochina din afară a unor noi unități și personal al forțelor terestre, navale și aeriene militare și a oricărui armament și muniții;

c) stabilirea unui control asupra îndeplinirii condițiilor acordului cu privire la încetarea operațiunilor militare și crearea în acest scop a unor comisii mixte alcătuite din reprezentanți ai părților beligerante în fiecare din cele trei state".

★

Delegația Republicii Democrate Vietnam este convinsă că propunerile ei vor fi sprijinite de guvernele de rezistență și de popoarele din Khmer și Patet-Lao.

Este absolut limpede că pentru restabilirea păcii în Indochina este necesar să înceteze trimiterea de către Statele Unite ale Americii de armament și muniții în Indochina, să fie rechemate misiunile militare americane, consilierii și instructorii militari americani și să înceteze orice amestec sub orice formă din partea Statelor Unite în treburile Indochinei.

In propunerile delegației Republicii Democrate Vietnam este vorba de stabilirea de relații economice și culturale între Franța și Republica Democrată Vietnam. Aceasta înseamnă că Republica Democrată Vietnam este gata să stabilească cu Franța relații economice strînse, să dezvolte schimburi comerciale cu Franța, să folosească în caz de nevoie flota comercială franceză și să mențină, în anumite condiții, instituțiile culturale franceze din Vietnam.

Propunerea noastră mai sus expusă urmărește trei scopuri:

1) încetarea războiului și restabilirea păcii;

2) asigurarea restabilirii păcii pe baza drepturilor naționale recunoscute pentru popoarele Indochinei;

3) stabilirea de relații prietenești între țările Indochinei și Franța.

Trebuie subliniat că una din principalele prevederi ale acestei propuneri este reglementarea problemei restabilirii păcii pe baza drepturilor naționale recunoscute pentru popoarele din Vietnam, Khmer și Patet-Lao.

Rezolvarea acestei probleme principale la fel ca și rezolvarea problemei relațiilor dintre popoarele Indochinei și Franței va asigura, în conformitate cu principiile dreptății și onoarei, restabilirea unei păci trainice și îndelungate.

O altă prevedere care trebuie subliniată constă în aceea că propunerea noastră prevede restabilirea păcii în întreaga Indochină. Experiența istorici arată că atît în timp de război cît și în timp de pace teritoriul Indochinei este indivizibil. De aici rezultă că încetarea operațiunilor militare și restabilirea păcii în Indochina trebuie să fie înfăptuite simultan în cele trei țări — Vietnam, Khmer și Patet-Lao — în conformitate cu principii, metode și procedură comune, respectîndu-se principiul suveranității naționale și condițiilor speciale ale fiecărei țări. In acest fel reglementarea tuturor problemelor referitoare la restabilirea păcii în Indochina cere participarea, fără excepție, a tuturor părților interesate.

Sîntem convinși că propunerile noastre corespund cererilor situației actuale: atît restabilirea păcii pe baza drepturilor naționale recunoscute popoarelor Indochinei, cît și stabilirea de relații prietenești între țările Indochinei și Franța.

Sîntem convinși că fiecare cetățean din Vietnam, din statele Khmer și Patet-Lao, care își iubește patria și dorește ca pe pămîntul său natal să fie înfăptuite independența națională, unitatea națională, libertățile democratice și o viață pașnică, va sprijini din toată inima propunerea noastră.

Sîntem convinși că cele mai largi păturî ale poporului francez, cele mai diferite cercuri politice și sociale din Franța, care doresc încetarea războiului și stabilirea de relații prietenești între Franța și țările Indochinei, vor fi de acord cu noi.

Sîntem convinși că popoarele din Asia de sud-est și odată cu ele popoarele din întreaga Asie, deasupra cărora planează primejdia extinderii războiului din Indochina, popoarele lumii, care după încetarea războiului din Coreea cer încetarea războiului în Indochina, vor fi de partea noastră.

Tocmai pornind de la aceasta, noi prezentăm conferinței propunerea noastră, fiind convinși că ea va servi ca bază utilă pentru reglementarea problemei indochineze.

Am terminat expunerea mea.

Aș dori să spun acum cîteva cuvinte în legătură cu declarația delegației franceze.

1) In măsura în care declarația delegației franceze se referă la faptele care au avut loc în Indochina într-un trecut apropiat sau îndepărtat, expunerea mea constituie un document pentru o apreciere mai obiectivă și mai justă a ceea ce s-a petrecut în Indochina, în special în problema relațiilor dintre statele Indochinei și Franța.

In legătură cu aceasta nici un om cinstit nu poate contesta că a trecut aproape un secol de cînd Franța a cucerit țările Indochinei și a instaurat acolo dominația colonială, că în perioada celui de al doilea război mondial autoritățile franceze din Indochina s-au predat Japoniei, că după capitularea Japoniei poporul Vietnamului s-a ridicat, a luat puterea în propriile sale mîini și a întemeiat Republica Democrată Vietnam, că Franța a semnat cu această Republică Democrată Vietnam tratate ce au fost încălcate de colonialiști care au dorit să ducă război pentru cotropirea țării noastre, că rezistența popoarelor din Vietnam, Khmer și Laos devine tot mai victorioasă, că acest război continuă deja de cîțiva ani datorită amestecului imperialiștilor americani și că în momentul de față partizanii acestui război, în înțelegere cu intervenioniștii americani, încearcă prin toate mijloacele să-l prelungească și să-l extindă.

2) In ceea ce privește propunerea delegației franceze, trebuie făcută următoarea observație preliminară:

Întrucît această propunere nu ia în considerare faptele, în special faptele cu caracter militar în statele indochineze, ea nu poate servi ca bază serioasă pentru rezolvarea satisfăcătoare a problemei încetării operațiunilor militare și a restabilirii păcii în întreaga Indochină, deoarece o astfel de rezolvare trebuie să înglobeze problemele militare și politice.

Ea pornește de la o concepție imperialistă colonialistă învechită, care nu corespunde actualei situații din Indochina și din întreaga lume.

Spre deosebire de propunerea franceză, propunerea Republicii Democrate Vietnam ia în considerare situația existentă în cele trei state indochineze și prezintă o bază largă pentru rezolvarea pozitivă a problemei și a restabilirii păcii în Indochina, constituie o contribuție la rezolvarea satisfăcătoare a acestei probleme, adică la restabilirea unei păci stabile și îndelungate în condițiile dreptății și onoarei.

Comunicatul înaltului comandament militar al R. D. Vietnam cu privire la victoria de la Dien Bien Fu

ȘANHAI 11 (Agerpres). — Agenția Vietnameză de Informații transmite:

La 10 mai a fost dat publicității comunicatul înaltului comandament militar al Republicii Democrate Vietnam în care se arată că forțele populare vietnameze au nimicit complet pe inamic pe frontul de la Dien Bien Fu și au obținut cea mai mare victorie din istoria Armatei Populare Vietnameze.

Ofensiva Armatei Populare Vietnameze a continuat de la 13 martie pînă la 6 mai 1954. Potrivit datelor pe care le avem la dispoziție, trupele populare vietnameze au nimicit 17 batalioane de infanterie și de parașutiști, trei divizioane de artilerie și cîteva unități de blindate, geniu, transport, aviație și alte unități — adică 21 de batalioane și 10 companii cu un efectiv de peste 16.000 de soldați.

Printre ofițerii inamici uciși, răniți sau luați prizonieri se află: întregul comandament al fortăreței franceze, cei trei comandanți ai subsectoarelor central, de sud și de nord, trei comandanți a trei grupuri mobile și toți șefii de batalion.

Numărul total al avioanelor inamice distruse sau avariate de către Armata Populară Vietnameză pe acest sector al frontului este de 62. Printre avioanele distruse se află bombardiere grele „B-24", „B 26" și avioane grele de transport „C-119", avioane de vînătoare de tip „Helldiver" trimise de intervenioniștii americani colonialiștilor francezi.

Inafară de aceasta, Armata Populară Vietnameză a capturat tot armamentul inamicului, munițiile, autovehiculele și toate depozitele cu muniții și echipament militar ale inamicului. Numărul parașutelor capturate se ridică la 30.000 de bucăți.

★

HANOI 11 (Agerpres). — După căderea fortăreței asediate de la Dien Bien Fu, forțele populare vietnameze continuă să atace cu vigoare centrele de rezistență ale inamicului situate în delta Tonkinului.

Agenția France Presse anunță că în cursul nopții de 10 spre 11 mai, unități ale Armatei Populare au dezlănțuit puternice atacuri împotriva a cinci garnizoane franceze în apropiere de Hanoi. Paralel cu aceasta, forțele populare au organizat atacuri împotriva căii ferate Hanoi-Haifong, îngreunînd transportarea de material de război către garnizoanele atacate.

In Adunarea Națională franceză

PARIS 11 (Agerpres). — La 11 mai, Adunarea Națională franceză și-a reluat lucrările. Pe ordinea de zi erau înscrise interpelările a numeroși deputați, care cereau ca, avîndu-se în vedere ultimele evenimente și înfrîngerea suferită la Dien Bien Fu, guvernul să fixeze o dată în vederea discutării problemei indochineze.

Înainte de începerea lucrărilor, președinții grupurilor parlamentare s-au reunit într-o ședință pentru a discuta o cerere a guvernului, care s-a pronunțat împotriva discutării acestei probleme. Cererea a fost aprobată cu 11 voturi contra 11. Cu toate acestea, numeroși deputați și-au anunțat intenția de a adresa guvernului o interpelare scrisă, semnată de 50 de deputați, fapt care ar impune în mod automat redeschiderea dezbaterilor în problema indochineză. Informat de această hotărîre, Laniel, președintele Consiliului de Miniștri, și-a exprimat opoziția și a cerut suspendarea ședinței Adunării Naționale pentru a convoca un consiliu de miniștri extraordinar.

La reluarea dezbaterilor, numeroși deputați au criticat o hotărîre a guvernului de a forma un comitet special pentru discutarea problemei indochineze. Subliniind că în felul acesta guvernul încearcă să obțină o nouă aminare, ei au cerut încetarea focului în Indochina. Deputatul comunist, Waldek Rochet s-a opus planurilor de internaționalizare a războiului din Indochina și a demonstrat necesitatea acceptării propunerilor delegației R. D. Vietnam ca bază în vederea tratativelor.

După aceste discuții, Adunarea Națională și-a întrerupt din nou lucrările.

La reluarea acestora, Laniel a cerut din nou punerea la vot a chestiunii de încredere, în legătură cu aminarea fără termen a dezbaterilor privind Indochina. Votul va avea loc în cursul zilei de joi.

Comentînd reluarea dezbaterilor în Adunarea Națională franceză, majoritatea ziarelor se ocupă de „atmosfera de criză" care domnește actualmente în parlament. „Noile dezbateri cu privire la Indochina, — subliniază ziarul „Liberation", — pot provoca săptămîna aceasta căderea guvernului".

Comunicatul Ministerului Afacerilor Externe al R.D. Germane

BERLIN 11 (Agerpres). — A.D.N.

Serviciul de presă de pe lîngă Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Democrate Germane a dat publicității următorul comunicat:

Ziarul „Welt am Sonntag", apropiat de autoritățile engleze, a publicat în numărul său din 9 mai o așa-numită informație proprie, în care se spune că la începutul lunii mai au avut loc la Berlin tratative între reprezentanții guvernului Republicii Democrate Germane și o delegație sovietică, cu privire la un tratat de pace separat și la alte acorduri. Această informație este de la un capăt la celălalt o născocire. Pînă și presa dușmănoasă poate trage din politica guvernului Republicii Democrate Germane concluzia că R.D. Germană duce o luptă perseverentă pentru un tratat de pace cu întreaga Germanie.

Proclamarea suveranității Republicii Democrate Germane, care a fost urmarea schimbului de note între guvernul U.R.S.S. și guvernul R.D. Germane, arată că Republica Democrată Germană dispune de toate împuternicirile pentru a participa la tratative cu privire la un tratat de pace. Guvernul R.D. Germane dorește ca în Germania occidentală să fie anulat, în sfîrșit, statutul de ocupație, ca acolo să se renunțe la politica comunității defensive europene și ca Germania occidentală să obțină aceleași drepturi ca și Republica Democrată Germană.

Prezentarea operei „Bogdan Hmelnițki" la Teatrul Mare al U. R. S. S.

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite:

La 10 mai colectivul Teatrului Academic de Stat de Operă și Balet „T. G. Șevcenko" din Kiev a prezentat pe scena Teatrului Mare al U.R.S.S. opera „Bogdan Hmelnițki" (muzică de K. Dankevici, libretul de V. Vasilevskaia și A. Korneiciuk), pusă în scenă cu prilejul memorabilei date a celei de a 300-a aniversări a reunirii Ucrainei cu Rusia.

Acest spectacol viu, pătruns de eroism, prezintă o pagină emoționantă din istoria luptei poporului ucrainean pentru independența sa, pentru reunirea cu poporul frate rus.

La acest spectacol, care s-a bucurat de un mare succes, au asistat G. M. Malenkov, N. S. Hrușciov, N. A. Bulganin, L. M. Kaganovici, A. I. Mikoian, M. G. Pervuhin, M. A. Suslov, P. N. Pospelov, N. N. Șatalin.

30 de ani de la deschiderea Muzeului Revoluției al U.R.S.S.

Se împlinesc astăzi 30 de ani de la deschiderea la Moscova a Muzeului Revoluției al U.R.S.S. Materialele expuse aci înfățișează jumătate de veac din viața poporelor U.R.S.S. Pornind de la vremurile de întuneric și cruntă exploatare, cînd stăpîni ai țării erau fabricanții și capitaliștii autohtoni și străini, moșierii și chiaburii, ele arată cum toți aceștia au fost măturați de valul uriaș al revoluției, odată cu autocrația țaristă.

Imaginile și obiectele expuse vorbesc despre viața marelui Lenin, a lui Stalin, care a continuat opera acestuia, despre partidul comuniștilor, care a condus clasa muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare în lupta cea mare pentru eliberarea poporului din jugul exploatatorilor, pentru sfărîmarea odioasei orînduiri capitaliste, pentru instaurarea socialismului pe a șasea parte a globului.

Pagini de ziar îngălbenite de vreme, nenumărate documente, diagrame, fotografii și tablouri expuse în muzeu zugrăvesc forța imensă a poporului, creatorul istoriei. Ele înfățișează grăitor întreaga măreție a luptei poporului sovietic din zilele eroice ale lui Octombrie 1917 pînă astăzi, cînd clădește cu entuziasm societatea comunistă.

Campionatul mondial de șah

MOSCOVA 11 (Agerpres). — La 11 mai s-a jucat cea de a 23-a partidă a meciului pentru titlul de campion mondial de șah, pe care și-l dispută de peste două luni marii maeștri sovietici M. Botvinik și V. Smislov.

Smislov a jucat excelent această partidă obținînd victoria la mutarea 28. Scorul este acum din nou egal, $11^1/_2$ — $11^1/_2$ și, numai ultima partidă, a 24-a, va decide pe campionul lumii la șah.

Această partidă se va juca la 13 mai.

Intrecerea ciclistă „Cursa Păcii"

KARL-MARXSTADT 11 (Agerpres). — Marea competiție ciclistă „Cursa Păcii" Varșovia — Berlin — Praga a continuat ieri cu desfășurarea etapei a 8-a, Leipzig—Karl-Marxstadt (144 km.).

Etapa a fost cîștigată de E. Klabinski din echipa polonezilor din Franța. C. Dumitrescu a sosit primul dintre cicliștii echipei R.P.R., într-un pluton cu fruntașii clasamentului. La 7 minute după el, a sosit Vasilescu, apoi M. Niculescu, C. Șandru, I. Constantinescu și I. Hora.

Astăzi se desfășoară etapa a 9-a, Karl-Marxstadt — Bad Schandau.

Ședința din 11 mai a Conferinței de la Geneva

GENEVA 11 (Agerpres). — La 11 mai au fost reluate la Geneva, de către miniștrii Afacerilor Externe, discuțiile asupra problemei coreene, care constituie primul punct de pe ordinea de zi a conferinței. Ședința a fost prezidată de A. Eden, ministrul Afacerilor Externe al Marii Britanii.

Primul a luat cuvîntul V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al Uniunii Sovietice. V. M. Molotov a făcut un istoric al problemei coreene de după sfîrșitul celui de al doilea război mondial scoțînd în evidență politica S.U.A., care au folosit Organizația Națiunilor Unite pentru a-și camufla agresiunea împotriva R.P.D. Coreene. Șeful delegației sovietice a arătat că transformarea de către S.U.A. a Organizației Națiunilor Unite în parte beligerantă în Coreea, a dus la scăderea prestigiului acestei organizații internaționale și că hotărîrile ilegale luate de Adunarea Generală a O.N.U. în problema coreeană au făcut ca această organizație să-și piardă capacitatea de a acționa în problema coreeană ca un organism imparțial. V. M. Molotov a subliniat că conferinței de la Geneva a reprezentanților celor cinci mari puteri îi revine sarcina de a rezolva atît problema coreeană cît și aceea a restabilirii păcii în Indochina.

V. M. Molotov a arătat în continuare că delegația sovietică sprijină propunerile făcute de către ministrul de externe al R.P.D. Coreene, Nam Ir, în vederea unificării Coreei pe baze democratice.

Conducătorul delegației sovietice a atras atenția asupra primejdiei pe care o reprezintă planurile Statelor Unite privitoare la înjghebarea unui bloc militar agresiv îndreptat împotriva popoarelor Asiei de sud-est. Ministrul de externe al Uniunii Sovietice a subliniat că delegația sovietică este de acord cu propunerile făcute de Ciu En-lai în vederea asigurării securității colective în Asia și a amintit de asemenea eforturile depuse de U.R.S.S. în vederea realizării unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Au luat apoi cuvîntul Spaak, ministrul de externe al Belgiei, și Bion Ion Te, ministrul de externe lisinmanist, care au reluat vechile teze ale politicii americane în Coreea.

La încheierea ședinței, Eden a anunțat că la 12 mai vor continua discuțiile în problema indochineză.

In legătură cu situația răniților francezi de la Dien Bien Fu

ȘANHAI 11 (Agerpres). — După cum anunță Agenția Vietnameză de Informații, un purtător de cuvînt al Inaltului Comandament al Armatei Populare Vietnameze a făcut în cadrul unei conferințe de presă următoarea declarație despre situația prizonierilor de război răniți la Dien Bien Fu:

Imediat după nimicirea grupului de posturi fortificate franceze de la Dien Bien Fu de către unitățile Armatei Populare Vietnameze, Inaltul Comandament al Armatei Populare Vietnameze a dat instrucțiuni diferitelor unități ale Armatei Populare Vietnameze care ocupă sectorul central Moung-Tan să asigure securitatea prizonierilor de război răniți și să le acorde ajutorul corespunzător.

Întregului personal medical inamic, de la infirmiere și pînă la colonelul medic, i s-a permis să se întoarcă în spitale și să acorde asistență medicală răniților săi.

Totodată, serviciul medical militar al Armatei Populare Vietnameze face totul pentru îmbunătățirea situației prizonierilor de război răniți, care înainte de eliberarea Dien Bien Fu-ului au fost nevoiți să locuiască timp de 55 zile în adăposturi insalubre supraaglomerate.

Tratamentul uman aplicat de Armata Populară Vietnameză prizonierilor de război răniți este o dovadă în plus a politicii mărinimoase a guvernului Republicii Democrate Vietnam. Dimpotrivă, agresorii imperialiști tratează inuman pe prizonierii de război răniți ai Armatei Populare Vietnameze și ucid chiar populația civilă neînarmată.

★

SAIGON 11 (Agerpres). — Agenția France Presse anunță că generalul Navarre, comandantul suprem al corpului expeditionar francez în Indochina, a primit instrucțiuni din Geneva în ce privește evacuarea militarilor grav răniți luați prizonieri la Dien Bien Fu.

Au și fost luate măsuri în vederea intrării în contact cu comandamentul unităților Armatei Populare Vietnameze.

SPECTACOLELE DE AZI

TEATRE: Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.: Traviata; Teatrul de Stat de Operetă: Ana Lugojana; Național „I. L. Caragiale" (Studio): Viață nouă; Național „I. L. Caragiale" (Comedia): Fata fără zestre (ora 19); Municipal: Dragoste în zori de zi; Tineretului: Neisprăvitul; Studioul Actorului de Film „C. Nottara": Iașii în carnaval; Armatei (B-dul G-ral Magheru): Furtuni de primăvară; Armatei (Calea 13 Septembrie): Vlaicu Vodă; Muncitoresc C.F.R. (Giulești): Piatra din casă și Chirița în provincie; Ansamblul de Estradă al R.P.R.: Și Ilie face sport (ora 19.45).

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu, Infrățirea între popoare, Maxim Gorki, Flacăra: Pentru pace și prietenie; Republica, T. Vladimirescu: Maeștrii baletului rus; București, Libertății, Grădina Progresul: Epoleții purpurii; Elena Pavel: Suspine pe stradă; Lumina: Elixirul dragostei; Victoria: Visul unei artiste; Gh. Doja: Schubert; Alex. Popov: Povestea micului cocoșat; 8 Martie: Trenul merge spre răsărit; Vasile Roaită: Pumnul de fier; Unirea: Alarma; Cultural: Călătorie îndepărtată; Constantin David: Apărătorii patriei; Alex. Sahia: Femeia are cuvîntul; Vergu (Mihai Bravu nr. 221), 23 August: Fiica regimentului; Arta: Neastîmpărații; Popular: Balada Siberiei; M. Eminescu: Lupta pentru viață; Miorița: Republica Populară Română și filmul de desene animate „Marinică"; Moșilor: Sadko; Donca Simo: Soldatul de oțel; 8 Mai: O afacere importantă; Ilie Pintilie: Agentul secret; Volga: Kete și Kote; 1 Mai: Hoții de biciclete; N. Bălcescu: Cînd trandafirul înflorește; Rahova: Stepan Razin; Olga Bancic: Un pichet în munți.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.60.20, 7.60.40, 7.61.00, 7.61.30, 7.61.40.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".